

ספר
יְבִיר אֵישׁ
על אגדות הש"ס

מסכת
תעניות

מהדורת פרערויא

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

בלומינגטאון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

סֵפֶר

יְכִיר אִישׁ

עַל אֲגָדוֹת הַשֵּׁם

מִסְכַּת תַּעֲנִית

הַתְּחִלָּה, עֲצוֹת און הַדְּרָכָה אַרְוִיסְגֶּענוּמָען פֿון אַגְדַּת
הַשֵּׁם, בְּבִלִי און יְרוּשְׁלָמִי, ווי אַזוי יַעֲדֶער אִיד קָען זוכֶה
זײַן צו לַעֲבֹן מִיט'ן אַייבֶּער־שֵׁטן און גײַן אויף די רִיכְטִיגֶע
תּוֹרָה'דיגֶע וועג.

גַּעבויט אויף די ווערְטֶער פֿון הייליגן רַבִּי'ן, אַדוֹנֵינוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זְכוֹתוֹ יִגְן עָלֵינוּ
און אויף די ווערְטֶער פֿון זײַן תַּלְמִיד מוֹרְנוּ הֶגְאֹון הַקְּדוֹשׁ
רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסְלָב זְכוֹתוֹ יִגְן עָלֵינוּ
און אויף די ווערְטֶער פֿון זײַער תַּלְמִיד וואס האט אַרײַנגעִבֶּרענגט
זײַערֶע הייליגֶע לימודים אין די גאַנְצֶע וועלֶט
כְּבוֹד קְדוּשַׁת מֶרֶן מוֹהֲרַא"ש זְכוֹתוֹ יִגְן עָלֵינוּ
גַּעפֿלאַכְטן מִיט פֿסוּקִים פֿון תּוֹרָה, נְבִיאִים וּכְתוּבִים, און מַאֲמָרִים פֿון
די הייליגֶע חז"ל, פֿון די גְּמָרָא, מְדַרְשִׁים און זוהר הַקְּדוֹשׁ.

אַרְוִיסְגֶּעגֶעבן דורך חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
עִיר הַקְּדוֹשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְבִּי"א

מהדורת פרערויא

חוקדש לזכות

יוסף בנימין פרערויא

הקדוש ברוך הוא ימלא
את כל משאלות לבי לטובה
ויתברך מפי עליון
בבני חיי ומזוגני רוויחא.

אמן כן יהי רצון

הקדמת העורך

ברב שכח והודאָה צום הייליגן באשעפער זענען מיר זוכה צו אן ערשטמאליגער חבור אין אידיש אויף אגדת הש"ס, א חבור וואס באלייכט די אויגן מיט די הערליכע עצות און לימודים וואס דער ראש ישיבה שליט"א נעמט ארויס פון די הייליגע ווערטער און פירוונגען פון די הייליגע תנאים ונאמוראים אשר מפייהם ובכוחתם אנו חיים.

דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט געזאגט: "וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן - זאגט גאט אזוי"; דאס קען מען שפירן באשיינפערליך ביים ארייניקוקן אין דעם דאזיגן חבור, ווי יעדעס ווארט קלעבט צו דעם מענטש צום אייבערשטן, און געבט א וועג צו לעבן מיטן אייבערשטן און גיין אויף די תורה וועג, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ספרי עקב ו, ו): "רצונך שתכיר את מי שאמר וה' העולם למוד אגדה".

מיר הויבן בעז"ה אן מיט מסכת תענית, נאכדעם וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגערדריקט זיין באגער ארויסצוקומען מיט די חידושים אויף די מסכתא. אזוי אויף אז די מסכתא האבן פילע בחורים שיחיו מסיים געווען דעם פארגאנגענעם ראש השנה, שליסנדיג א תקופה פון פערציג טעג, אנגעהויבן פון חמשה עשר באב, וואס זיי האבן געלערנט דעם מסכתא יעדן טאג מיט מסירות נפש און גרויס יגיעה, זוכה זיין צו די סגולה פון אבינו רוענו מזהרא"ש זכותו יגן עלינו, וואס האט מגלה געווען דעם גרויסן סגולה, זוכה זיין צו א זיווג הגון (זע אנהויב פונעם ספר די השתלשלות הדברים פון דעם סגולה). די חידושים זענען לויטן סדר הדפים, און איז צאמגענומען פון די בריוון אין ספר איש אמונות, און ספר עצתו אמונה.

כאטשיג דער ספר איז מלא וגדוש מיט הערליכע עצות, חזוק און הדרכה, פארט אבער איז דאס פטפה מן הים פון וואס איז פארהאן פונעם ראש ישיבה שליט"א אויף די מסכתא, און מיר האפן מיטן אייבערשטן הילף דאס צו איבערדריקן ביי די פאסיגע געלעגנהייט מיט פילע הוספות.

אין די זעלבע צייט ווילן מיר בעטן פון אנשי שלומינו שיחיו, אויב האט איר א גמרא מסכת תענית וואס דער ראש ישיבה האט אריינגעשריבן א בריוו אדער אפילו אפאר ווערטער, ווי אויך אויב האט איר מיטצוטיילן א מעשה מיט א שידוך וואס איז צושטאנד געקומען אין די צייט פון ענדיגן מסכת תענית פערציג מאל וכדומה, ביטע דאס אריינשיקן צו maebreslev@gmail.com און מיר וועלן דאס דריקן אינעם קומענדיגן מהדורה בעז"ה; איר קענט קיינמאל נישט וואס וואס אייער בריוו אדער מעשה וועט משפיע זיין אויף א צווייטן.

אונזערע הענט זענען אויפגעהויבן מיט א תפלה און בקשה צום הייליגן באשעפער, אז דער ראש ישיבה שליט"א זאל זוכה זיין צו קענען ווייטער אנגיין מיט די געוואלדיגע הרבצת התורה ואמונה, געזונטערהייט, און זוכה זיין ארויסצוגעבן די פילע בריוון, בחורים און דרשות אריינצוברענגען דעם אייבערשטן אין די וועלט.

די סדר השתלשלות פון די וואונדערליכע סגולה

איך האב געזאגט פערציג מאל מסכת תענית, ווי לאנג דארף איך יעצט
ווארטן אויף מיין שידוך?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

געלויבט דער אייבערשטער אז איך האב זוכה געווען צו פאלגן דעם ראש ישיבה
און זיך מיטכאפן מיט די חבריא קדישא; די בחורים וואס האבן זיך אונטערגענומען
צו לערנען פערציג טעג מסכת תענית. ברוך השם די קומענדיגע ערב שבת איז די
פערציגסטע טאג.

ויל איך בעטן, אויב עס איז מעגליך, אז דער ראש ישיבה זאל מיר שרייבן
פונקטליך די סדר הדברים ווי אזוי און וואס האט מוהרא"ש זכותו יגן עלינו צוגעזאגט,
כדי איך זאל זיך קענען מחזק זיין און ווארטן מיט געדולד אויף מיין ישועה.

אילו פינע מלא שירה כיום וכו' קען איך נישט גענוג דאנקען דעם ראש ישיבה
פאר'ן אריינלייגן אין מיר די שיינע עצות און הדרכות פון הייליגן רבי'ן.

תשובה:

בעזרת השם יתברך - יום ב' פרשת וזאת הברכה-א, ה' תשרי, שנת

תשע"ח לפרט קטן

לכבוד הבחור היקר לי מאוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

אשריך ואשרי חלקך אז דו האסט זוכה געווען צו לערנען יעדן טאג גאנץ
מסכת תענית, פערציג טעג ברציפות - פון חמשה עשר באב ביז ראש השנה,
דו האסט געטון די סגולה וואס מוהרא"ש זכרוננו לברכה האט צוגעזאגט
פאר אלע בחורים, אז ווער עס וועט לערנען יעדן טאג גאנץ מסכת תענית
פערציג טעג ברציפות פון ט"ו אב ביז ראש השנה, איז ער מבטיח א שידוך.

געווען איז דאס זומער שנת תשע"א, מיר זענען געווען אין קעמפ "מחנה
תפארת התורה ברסלב" - עלענוויל ניו יארק, די דריטע יאר פון ווען איך האב

געעפֿענט די ישיבה. דעמאלט איז נישט געווען קיין איין חתן אין ישיבה, ווייל מען האט זייער מבזה געווען די ישיבה, און מען האט ארויסגעלאזט א שלעכטע נאמען אויף מיר און אויף די ישיבה וכו', וואס דאס האט געברענגט אז מענטשן האבן מורא געהאט צו נעמען א בחור פון ישיבה פאר אן איידעם. יעדעס מאל מען האט אנגעטראגן א שידוך פאר איינעם, און יענער האט געהערט אז דער בחור לערנט אין ברסלב, האט יענער גלייך אראפגעהאקט דעם טעלעפֿאן.

איך פֿלעג פֿסדר פֿרעגן מוהרא"ש: "וואס וועט דא זיין, קיינער וויל נישט נעמען קיין בחור פון ישיבה?!" און מוהרא"ש פֿלעגט מיר ענטפֿערן: "וועסט נאך זען, עס וועט קומען א צייט וואס די מיידלעך וועלן נאר וועלן בחורים פון זיין ישיבה", דעמאלט האט דאס אויסגעקוקט ווי מוהרא"ש וויל מיך סך הכל מחזק זיין וכו', ווייל במציאות, אז עס זאל טאקע אזוי זיין האט מען דעמאלט נישט געקענט טראכטן, אבער היינט צו טאגס זעט מען וואס הייסט א ברכה פון א צדיק; צענדליגער שידוכים זענען געווארן נאר ווייל די מיידלעך האבן זיך איינגעקשנט אז זיי ווילן נאר א בחור פון ישיבה, ווייל זיי הערן די דרשות פון ישיבה, און זיי הערן ווי אזוי די בחורים וואקסן אויף מיט מידות טובות, מיט שכל, וואס מען הערט נישט אין אנדערע פֿלעצער וכו'.

איך האב דעמאלט געשריבן בריוון פאר מוהרא"ש זכרוננו לברכה אז די בחורים וויינען צו מיר, זיי ווילן חתונה האבן וכו', און מוהרא"ש האט מיר געשריבן אז ער גייט קומען חמשה עשר באב אין קעמפ מאכן א סעודה, און ער גייט ברענגען שידוכים. אזוי איז געווען, מוהרא"ש איז געקומען אין קעמפ, און מען האט געמאכט א סעודה לכבוד חמשה עשר באב, ביי די דרשה האט מוהרא"ש געזאגט אזוי: "איך זאג צו פאר אלע בחורים וואס זענען זיבעצן יאר און העכער, יעדער בחור וואס וועט יעדן טאג לערנען גאנץ מסכת תענית - פון ט"ו אב ביז ראש השנה, זאג איך צו אז ער וועט טרעפֿן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה"; וואס זאל איך דיר זאגן, פֿאָשר אָמר פֿן הָיה, עס האט זיך גלייך אנגעפֿאנגען שידוכים איינס נאכן צווייטן, און אלע זענען חתנים געווארן און חתונה געהאט, און זיי האבן א שיינע לעבן.

עס זענען געווען אפאר בחורים וואס האבן נישט געטראפן זייער שידוך גלייך דעמאלט, אין אנהויב האבן זיי געהאט קשיות - וואס הייסט? וואו איז מיין שידוך? איך האב דאך געזאגט מסכת תענית פערציג מאל? למעשה, שפעטער ווען זיי האבן געטראפן זייער שידוך, האבן זיי געזען אז זייער כלה איז נאך געווען יונג וכו'.

דערפאר אז דו שרייבסט מיר אז דו האסט געלעבט יעדן טאג מסכת תענית - פון חמשה עשר באב ביז ראש השנה, זאלסטו זיין זיכער אז דו וועסט בקרוב א חתן ווערן.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן פז): "דע, שפונת אלול הם תקון לפגם הברית", חודש אלול איז מסוגל צו פאררעכטן פגם הברית, "ולפעמים, מחמת זה הפגם יוכל לאבד את זיווגו, כי מאחר שנטה מזיווגו קשה לו למצא את זיווגו", ווען א מענטש זינדגט אין פגם הברית פארלירט ער זיין שידוך, "ואפילו אם ימצא את זיווגו, תהיה לו מנגדת ולא תהיה נוטה אחר רצונו", און אפילו איינער וואס האט שוין זיין שידוך, ער האט שוין חתונה געהאט, אויב איז ער פוגם בברית וועט זיך זיין ווייב קריגן מיט אים וכו'. זאגט דער רבי: "וחודש אלול שאז יכולין לתקן זה", חודש אלול קען מען פאררעכטן וואס מען האט פוגם געווען בפגם הברית, "אזי מוצא זיווגו, והיא אינה כנגדו, רק פרצונו", דעמאלט איז מען זוכה צו טרעפן א שידוך.

זאגט דער רבי אז דאס איז מרומז אינעם פסוק וואס אברהם אבינו האט געזאגט פאר אליעזר ער זאל גיין זוכן א שידוך פאר יצחק אבינו (בראשית כד, ח): "ו'אם ל'א תאבה האשה" ל'לכת א'חר'ך", די ראשי תיבות פונעם פסוק איז אלול, און אינמיטן שטייט די ווערטער "תאבה האשה", דאס קומט אונז ווייזן אז אלול איז מסוגל צו טרעפן א שידוך, ווייל אז מען טוט תשובה, מען געבט זיך אונטער צום אייבערשטן און מען וויל גארנישט, מען וויל נאר טון דעם רצון השם, איז מען זוכה צו טרעפן א שידוך, און מען איז זוכה צו האבן שלום בית.

דער אייבערשטער זאל העלפן דו זאלסט בקרוב א חתן ווערן, און זוכה זיין צו אויפשטעלן א בית גאמן בישראל, אמן.

א גמר חתימה טובה און א גוט געבענטשט יאר.

...

מסכת תענית - פון ט"ו אב ביז ראש השנה

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת ואתחנן, י"ג מנחם-אב, שנת תשע"ט
לפרט קטן

לכבוד הבחור ... גרו יאיר, תלמיד ישיבת תפארת התורה

איך ווייס נישט צי דו האסט שוין געהערט די מעשה וואס מיר האבן געהאט מיט מוהרא"ש אין קעמפ זומער שנת תשע"א, די דריטע יאר פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה.

מיר זענען געווען אין קעמפ "מחנה תפארת התורה ברסלב" - עלענוויל ניו יארק. און עס זענען נישט געווען קיין חתנים אין ישיבה; מען האט אונז מבזה געווען אויף א שרעקליכן אופן, מען האט ארויסגעלאזט א שלעכטע נאמען אויף מיר און אויף די ישיבה וכו' וואס דאס האט געברענגט אז עס זאל נישט זיין קיין שידוכים, מענטשן האבן מורא געהאט צו נעמען א בחור פון ישיבה פאר אן איידעם. יעדעס מאל מען האט אנגעטראגן א שידוך פאר איינעם און יענער האט געהערט אז דער בחור לערנט אין ברסלב, האט יענער גלייך אראפגעהאקט דעם טעלעפאן.

איך האב דעמאלט געבעטן מוהרא"ש זכרוננו לברכה ער זאל געבן ברכות פאר די בחורים אז עס זאל זיין שידוכים, ווייל די בחורים וויינען צו מיר אז זיי ווילן חתונה האבן וכו'. מוהרא"ש האט מיר געשריבן אז ער גייט קומען חמשה עשר באב אין קעמפ מאכן א סעודה און ער גייט ברענגען שידוכים. אזוי איז געווען, מוהרא"ש איז געקומען אין קעמפ און מען האט געמאכט א סעודה לכבוד חמשה עשר באב, ביי די דרשה האט מוהרא"ש געזאגט אזוי: "איך זאג צו פאר אלע בחורים וואס זענען זיבעצן יאר און העכער, יעדער בחור וואס וועט יעדן טאג לערנען גאנץ מסכת תענית - פון ט"ו אב ביז ראש השנה, זאג איך צו אז ער וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה; וואס זאל איך דיר זאגן, פאשר אָמר כֵּן הָיָה, עס האט זיך גלייך אנגעפאנגען

שידוכים איינס נאכ'ן צווייטן; אלע זענען חתנים געווארן און חתונה געהאט און זיי האבן א שיינע לעבן.

בעט איך דיר זייער, זיי נישט קיין בטלן! יעצט גייט אויף אן די ברכה פון מוהרא"ש, אז דו וועסט נעמען מסכת תענית פון דעם פרייטאג ט"ו באב און לערנען די גאנצע מסכתא יעדן טאג פאר פערציג טעג אין איין צי וועסטו טרעפן דיין שידוך.

שטארק זיך און גיי ארום מיט א שמייכל.

...

וואס זאלן מיידלעך טון אנשטאט די סגולה פון מסכת תענית?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין א מיידל וואס איז זיך מחזק מיט די שיעורים, א גרויסן יישר כח פאר אלעם.

דער ראש ישיבה שליט"א האט גערעדט צו די בחורים ביי די שיעורים איבער די סגולה פון מוהרא"ש פאר די בחורים אז זיי זאלן לערנען מסכת תענית יעדן טאג אין די פערציג טעג פון חמשה עשר באב ביז ראש השנה, און אין דעם זכות וועלן זיי טרעפן זייער שידוך. וויל איך וויסן וואס מיידלעך קענען טון צו האבן די סגולה? יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת ואתחנן, י"ג מנחם-אב, שנת תשע"ט

לפרט קטן

... תחי'

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

מוהרא"ש האט געגעבן א סגולה פאר די בחורים זומער שנת תשע"א, ער האט געזאגט: "איך זאג צו פאר אלע בחורים וואס זענען זיבעצן יאר און העכער, יעדער בחור וואס וועט יעדן טאג לערנען גאנץ מסכת תענית - פון

חמשה עשר באב ביז ראש השנה, זאג איך צו אז ער וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה; איר פרעגט וואס זאלן מיידלעך טון פון ט"ו באב פאר א סגולה צו טרעפן זייער שידוך.

זעט צו זאגן יעדן טאג אביסל תהלים; אז איר קענט זאגן דעם יום תהלים יעדן טאג איז נאך בעסער, אבער אז איר קענט נאר זאגן אביסל - זאגט וויפיל איר קענט.

אלע ישועות ליגן אין תהלים; אייער שידוך וועט קומען בזכות די קאפיטלעך תהלים. דער וואס זאגט תהלים ווערט זיין אמונה געשטארקט. עס ליגט א גרויסע קדושה אין די ווערטער פון תהלים און ווען מען זאגט תהלים איז אזוי ווי דוד המלך אליינס האט דאס געזאגט.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

אינהאלט

די סדר הַשְׁתַּלְשֻׁלוֹת פֿון די וואונדערליכע סגולה..... 1

דורך בעטן דעם אייבערשטן איז מען זוכה צו קינדער..... 20

גלייבן אז ביים אייבערשטן קען מען אלעס באקומען..... 20

פֿרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן..... 20

עס איז דא א וועג צו באצאלן די חובות..... יח

מען קען נישט צונעמען פון א צווייטן די פֿרנסה..... יט

דער אייבערשטער האט זיינע וועגן ווי אזוי ער שפייזט דעם מענטש..... כ

זיך נישט אראפקלאפן ווען די פֿרנסה טויגט נישט..... כא

נישט זוכן פֿרנסה אויף נישט אויסגעהאלטענע וועגן..... כג

זיך אכטונג געבן פון די לאטערי שפיל..... כד

נאר דער אייבערשטער קען געבן פֿרנסה..... כה

געלט קומט פונעם אייבערשטן..... כה

ווען מען דארף עפעס זאל מען בעטן נאר דעם אייבערשטן..... כה

טון אונזער שליחות וואס מיר האבן צו טון אן באקומען א גלעט יעדן טאג..... נ

- געבן יעדן איינעם אַ שְׁמייכל .....נג
- דאס גרויסקייט פון פֿרייליך מאַכן אַ צווייטן .....נג
- אַפילו עס גייט אריבער שוועריקייטן זאל מען זיך נישט פֿאַרלירן .....נד
- מיר דאַרפֿן טון דאס וואס מען האט געטון פֿאַר אונז .....נה
- אַ מענטש מוז האָבן אַ גוטער חֵבֵר וואס איז אים מְחֻזַק און העלפֿט אים .....נו
- אַ חֵבֵר איז איינער וואס ווען אײַך גיי אַריבער אַ צָרָה איז ער מיך מְחֻזַק .....נו
- די פֿרויען האָבן אַ גרויסע זכות אין צִדְקָה .....נט
- אַ מְלַמֵּד, אַ טײַטשער, וואס געבן אַכטונג אויף די קינדער, האָבן אַ כֹּחַ, מען געמט און זייערע תּפִּילוֹת .....ס
- טראָגן קינדער זען בעלי חיים .....סא
- ווען מען גייט אריבער אַ שווערע צייט און מען דערהאַלט זיך, קען מען פֿועל'ן גרויסע זאַכן .....סב
- אײַך האָב געזען אַ בִּנְיָן וואס מען האט געבויט מיט תּפִּלָּה .....סד
- דאס גרויסקייט פון נאַכגעבן, אַפילו יענער איז נישט גערעכט .....סה
- מען פֿאַרמערט די קדושה דורך שְׂמֻחָה .....סו
- ווי אזוי ווערט מען פֿרייליך? .....סז
- אין דעם טאָג איז געוואָרן שְׁלום צווישן די שְׂבָטִים .....סח

יוצא לאור על ידי

מכון עצתו אמונה

הוצאת ספרי רבינו זכותו יגן עלינו

מעל':

845-418-3026

אימעיל:

maebreslev@gmail.com

דף ב

אמר רבי יוחנן, שלשה מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא שלא נמסרו ביד שליח, ואלו הן, מפתח של נשמים ומפתח של חיה ומפתח של תחיית המתים ... במערכא אמרי אף מפתח של פרנסה.

זרע של קיימא

דורך בעמץ דעם אייבערשטן איז מען זוכה צו קינדער

אז א פרוי ווארט צו געהאלפן ווערן מיט קינדער, דארף זי געדענקען אז דער אייבערשטער געבט קינדער. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (פעניית ב.) דער שליסל צו האבן קינדער ליגט נאר אין די הענט פונעם אייבערשטן; דעריבער א מאן און ווייב וואס ווארטן אויף קינדער, אויב זיי וועלן יעדן טאג בעטן דעם אייבערשטן און זיך אויסוויינען צו אים, וועלן זיי זיכער געהאלפן ווערן.

גלייבן אז ביים אייבערשטן קען מען ארעם באקומען

איר שרייבט מיר אז ווען איר זענט געווען ביי מיר מיט אייער מאן דערצוילן אייער פראבלעם אז איר קענט נישט האבן קינדער, און איך

האב אייך דעמאלט געזאגט: "מיט אמונה און תפלה וועט איר האבן נאטורליך נאך קינדער" - האט איר געלאכט פון דעם, און יעצט זעט איר מיט אייערע אויגן אז דער אייבערשטער געבט קינדער. אזוי ווי מיר געפונען אין די ווערטער פון די הייליגע חכמים (פעניית ב.): "שלשה מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא", דריי שליסלען איז נאר אין די הענט פונעם אייבערשטן, איינע פון די דריי שליסלעך איז "מפתח של חיה", דאס הייסט קינדער; וויל איך אייך זאגן אז ווען איך האב גערעדט מיט אייך און אייער מאן, איז ביי מיר געווען ברור פשמש אז איר וועט זוכה זיין צו ליכטיגע קינדער. נישט דער דאקטער געבט קינדער און נישט דער דאקטער געבט לעבן, נאר אלעס קומט פונעם אייבערשטן; מען דארף אין דעם גלייבן אזוי ווי מען זעט דאס מיט

און אָנגעהויבן וויינען: "איך האב
נישט קיין פֿרנסה, מיינע קינדער
גייען אויס פאר הונגער, זיי וויינען
פאר ברויט וכו' וכו'", זאגט אים
רבי בנציון זכרוננו לברכה: "וואס
וויילסטו פון מיר? דו האסט דאך אַ
רייכער טאטע, בעט אים ער זאל דיר
העלפן און רחמנות האבן אויף דיר",
דער איד קוקט אָן דעם רבי בנציון
מיט וואונדער און זאגט: "מיין
טאטע וואס וואוינט אין צפת? וואס
קען ער מיר שוין העלפן? ער האט
קוים פאר זיך צו לעבן?" און ער
הויבט אָן וויינען: "פארן וואס מאכט
איר חוזק פון מיר?! זאגט אים רבי
בנציון: איך מיינ נישט דיין טאטע
פון צפת, איך מיינ דיין טאטע אין
הימל - דער גרויסער באשעפער - ער
קען דיר העלפן! בעט אים ער זאל
רחמנות האבן אויף דיר".

דאס זעלבע זאג איך דיר: "דו
האסט דאך אַ רייכער טאטע,
בעט אים ער זאל דיר העלפן
און רחמנות האבן אויף דיר";
פֿרנסה האט נישט צו טון צי מען
איז געלונגען אָדער אויב מען
האט אַ גוטן קאפ; פֿרנסה קומט
פונעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי האט דערציילט
אַ מעשה, אַמאל זענען געווען

די אויגן, דעמאלט איז מען זוכה צו
גרויסע ניסים.

פֿרנסה

פֿרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן

וויסן זאלסטו אז פֿרנסה קומט
נאר פונעם אייבערשטן, אזוי
ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פעניית
ב), די שליסל פון פֿרנסה איז נאר
אין די הענט פונעם אייבערשטן;
קיינער קען נישט צונעמען פון
אַ מענטש זיין פֿרנסה און קיינער
קען נישט געבן פֿרנסה - נאר דער
אייבערשטער אליינס, וואס ער איז
דער זון ומפֿרנס לכל.

אַז דו מוטשעסט זיך מיט פֿרנסה
זאלסטו זיך אויסוויינען צום
אייבערשטן ער זאל רחמנות האבן
אויף דיר און דיר העלפן זאלסט
קענען מִפֿרנס זיין דיין ווייב
און קינדער.

מהרא"ש האט דערציילט, אין
ירושלים איז געווען אַ
באוויסטער מגיד רבי בנציון יאדלער
זכרוננו לברכה, וואס ער פֿלעגט
ארום גיין אין שול'ן האלטן דרשות;
איינמאל איז צו אים געקומען אַ איד

מיט א מורא'דיגע שמחה, מען האט אים געגעבן צו עסן מפל טוב וטוב, אינמיטן עסן האט זיך דער ארעמאן אנגערופן: "איך האב זייער שווער געהארעוועט פאר די עסן", פראגעט מען אים: "וואס הייסט?" ענטפערט ער: "איך האב געהאקט האלץ א גאנצן טאג ביז איך האב פאקומען דאס עסן, דאס איז מיר בכלל נישט אנגעקומען גרינג", האט מען אים געזאגט: "איר האט געארבעט אומזיסט און געגעסן אומזיסט", מען האט אים ערקלערט וואס דא איז פארגעקומען, אז דאס זענען צוויי מענטשן און אויב וואלט ער קודם אנגעקומען אהער וואלט ער בכלל נישט געדארפט ארבעטן, ווייל דא געבט מען פאר יעדן איינעם עסן בחנם.

מזרחא"ש זאגט, וואס האט אונז דער רבי געוואלט לערנען מיטן דערציילן די מעשה? אז מען האט אים געזאגט: "איר האט געארבעט אומזיסט און געגעסן אומזיסט", דאס מיינט מען צו זאגן דו האסט געארבעט פאר דייע עבירות; אז א מענטש האט געזינדיגט דאך ער ארבעטן ביטער שווער און מיט דעם קומט ער אפ זיינע עבירות, אבער

צוויי גרויסע עשירים וואס זענען געווען שכלים הויז צו הויז, איינער איז געווען א גרויסער קמצן - א קארגער מענטש, און דער צווייטער איז געווען גאר א גרויסער בעל צדקה; איינמאל איז געקומען אן ארעמאן און געבעטן צדקה פון דעם קמצן, האט דער קמצן אים געזאגט אזוי: "איך האב דא ביי מיר אין גארטן אסאך ביימער וואס מען דארף זיי צעשניידן, אז דו וועסט מיר צעשניידן די אלע גרויסע ביימער אויף קליינע שטיקלעך האלץ וועל איך דיר געבן עסן", אומר ועושה, דער ארעמאן האט גענומען א האק און זיך גענומען צו די שווערע ארבעט, ער האט צעהאקט אלע ביימער און זיי פארוואנדלט אין שפענדלעך, ווען ער האט געענדיגט איז ער געקומען צום בעל הבית בעטן עסן, זאגט אים דער קמצן: "קום מיט מיר", און ער פירט אים צום שכלים הויז - די הויז פונעם צווייטן עושר - און זאגט אים: "קלאפ אריין ביי דעם טיר, דא וועסטו אלעס פאקומען; עסן, געלט וכו'", דער ארעמאן האט געמיינט אז דאס איז איין זאך, איין בעל הבית; ער קלאפט אריין און תיכף ומיד האט מען אים אויפגענומען

זכרוננו לברכה: גיי נאך געלט יעדן טאג, און אזוי זאלסטו צוביסלעך באצאלן דינע חובות; איי וועסטו זאגן, עס איז א בוששה צו גיין נאך געלט, זאלסטו וויסן א בוששה איז צו זיין א גנב, א בוששה איז ווען מען בארגט געלט און מען באצאלט נישט, וואס אין אזא פאל ווערט מען אנגערופן (תהלים לז, כא): "לזה רשע ולא ישלם".

על פי הלכה (שלחן ערוך יורה דעה, סימן רג), אויב מען האט נישט קיין געלט, קען מען גיין נאך געלט פאר זיך אליין, מען דארף נישט זאגן ווען מען גייט נאך געלט "איך גיי נאך געלט פאר מיר", נאר מען זאגט: "איך גיי נאך געלט פאר א ארעמע משפחה"; ממה נפשך, וועט יענער אליינס פארשטיין אז דו גייסט נאך געלט פאר דיר - וועט ער דיר געבן א שיינע נתינה, און אז נישט - איז דאך זיכער גוט. (פארשטייט זיך אז אין שטוב איז אויך נישט פדאי צו זאגן אז מען גייט נאך געלט פאר זיך, מען זאגט 'איך גיי נאך געלט פאר א חבר וואס האט נישט אויף יום טוב' וד"ל).

עס איז דא מענטשן וואס וועלן ענדערש בארגן געלט ווי איידער גיין נאך געלט, ווייל זיי שעמען זיך

פרנסה געבט דער אייבערשטער פאר יעדן איינעם בחנם.

די מעשה דארף אונז זייער שטארקן אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן, דעריבער אז דו גייסט יעצט אריבער שווערע צייטן מיט דיין פרנסה זכור, זאלסטו נאר טראכטן פונעם אייבערשטן, און נאר רעדן און בעטן פונעם אייבערשטן, וועסטו געהאלפן ווערן.

אז דו ווילסט האבן פרנסה בריווח זאלסטו זאגן יעדן טאג - גלייך נאך שחרית - די צען קאפיטלעך תהלים, דעם "תיקון הפלגים" [קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ]. ווייל דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א', סימן כט) אז זאגן דעם "תיקון הפלגים" איז א סגולה אויף פרנסה; נעם די סגולה פון הייליגן רבי'ן און זאג דעם "תיקון הפלגים", וועסטו זוכה זיין צו האבן ישועות, רפואות און פרנסה בריווח.

עס איז דא א וועג צו באצאלן די חובות

פרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן; אויב דו ווילסט באמת באצאלן דינע חובות, געב איך דיר אן עצה פון מוה"רא"ש

קיינ נגידים, נאר פון גיין נאך געלט
און מיט די הילף פון מיינע תלמידים
וואס העלפן מיר.

מוהרא"ש האט מיט אונז געלערנט
עצות אין לעבן וואס אן דעם
קען מען רחמנא לצלן ווערן א גנב,
א רשע און וואס נישט; מיין הארץ
איז פול מיט לויב צום אייבערשטן
אז איך האב זוכה געווען צו וויסן
פון מוהרא"ש; א רבי וואס געבט
שכל. מוהרא"ש פלעגט זאגן: "ווען
איינער זאל עפענען א פאבריק וואו
מען פארקויפט שכל, וואלט יענער
געמאכט יעדע מינוט מיליאנען
דאלער, נאר עס איז נישט דא קיין
פאבריק פון שכל"; איך זאג דיר אז
עס איז נא דא א פאבריק וואו מען
טיילט שכל, נעם די ספרים פון רבי'ן,
די ספרים פון מוהרא"ש, און לערן
זיי, וועסטו וויסן ווי אזוי זיך צו פירן
אין לעבן און נישט פארפאלן ווערן.

**מען קען נישט צונעמען פון א
צווייטן די פּרַנְסָה**

איך וויל דיר אביסל מחזק זיין
אז דו זאלסט זיך נישט
פארלירן. וויסן זאלסטו אז פרנסה
קומט פונעם אייבערשטן, און
קיינער קען דיר נישט צונעמען וואס

פון מענטשן; קודם דארפסטו וויסן
אז ווען דו גייסט נאך געלט ווייסט
נישט יענער אז דו גייסט פאר דיר,
ער טראכט אז דו נעמסט צוזאם פאר
א ארעמע משפחה, און צווייטנס,
שעמען דארף מען זיך צו זיין א גנב.
עס זענען דא מענטשן וואס בארגן
געלט און זיי צאלן נישט צוריק -
דאס איז א בושעה, אזוי ווי עס שטייט
(תהלים לז, כא): "לוֹהֵ רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם"
א רשע בארגט און באצאלט נישט,
דאס איז א בושעה און א בזיון, אז
אינגעלייט זענען שולדיג פאר א
צווייטן געלט, און מען מאכט זיך
נישט וויסנדיג.

דאס האב איך מקבל געווען פון
מוהרא"ש, אז מען דארף
אכטונג געבן אויף יענעם געלט,
און מען דארף גיין נאך געלט אויב
מען האט נישט. ברוך השם אז איך
בארג נישט קיין געלט פאר מיר,
אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (שיחות
הר"ן, סימן כב): "ענדערש זאל מען
זיין שולדיג פאר זיך, ווי צו זיין
שולדיג פאר א צווייטן"; איך האב
אויפגעבויט א ישיבה, א תלמוד
תורה און א מיידל סקול וכו', וואס
דאס האט מיר אפגעקאסט איבער א
מיליאן דאלער, ברוך השם איך האב
עס באצאלט אן קיין צשירים און אן

מפסיד הפרנסה", עצבות נעמט
 אוועק די פרנסה; לייג דיך אריין אין
 אמונה, גלייב אינעם אייבערשטער,
 און זינג דיר א גאנצן טאג: "קיינער
 קען מיר נישט גוטס טון, קיינער קען
 מיר נישט שלעכטס טון, אלעס איז
 פונעם אייבערשטן", אזוי וועסטו
 זוכה זיין צו פרנסה. אזוי ווי דער
 רבי זאגט (ספר המידות אות ממון, סימן פג):
 "אמונה הוא טוב לפרנסה", אז מען
 האט אמונה וועט מען זוכה זיין
 צו פרנסה.

**דער אייבערשטער האט זיינע וועגן
 ווי אזוי ער שפייזט דעם מענטש**

מוהרא"ש זכרונו לברכה האט
 דערציילט, א איד איז געקומען
 צום הייליגן חפץ חיים זכותו יגן
 עלינו, און ער האט אויסגעבראכן אין
 א געוויין: "רבי, מיין פרנסה געבער
 איז געשטארבן"; דער איד האט
 געהאט א קו, און ער פלעגט מעלקן
 מילך פונעם קו און פארקויפן די
 מילך, און פון דעם האט ער געהאט
 פרנסה, צופרי איז ער אריין אין
 שטאל און געטראפן זיין קו טויט,
 און ער איז געקומען צום חפץ חיים
 דערציילן איבער זיין צרה, דער חפץ
 חיים האט אים געוואלט בארואיגן,

עס איז אנגעשריבן פאר דיר. חכמינו
 זכרונם לברכה זאגן (יומא לח):
 "בשמך יקראוך ובמקומך יושיבוך,
 ומשלה יתנו לך, אין אדם נוגע במוכן
 לחברו, ואין מלכות נוגעת בחברתה
 אפילו כמלא נימא", קיינער קען
 נישט צונעמען פון א צווייטן אפילו
 א פרוטה, יעדע זאך קומט פונעם
 אייבערשטן, בפרט פרנסה וואס
 חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית
 ב): "אמר רבי יוחנן: ג' מפתחות
 בידו של הקדוש ברוך הוא", רבי
 יוחנן זאגט דריי שליסלען איז נאר
 אין די הענט פונעם אייבערשטן,
 "מפתח של גשמים, מפתח של
 חיה, ומפתח של תחיית המתים",
 די שליסל פון רעגן, קינדער און
 תחיית המתים, "במערכא אמרי, אף
 מפתח של פרנסה", אין ארץ ישראל
 זאגט מען: אויך די שליסל פון
 פרנסה. זעט מען אז פרנסה קומט
 נאר פונעם אייבערשטן. נאך זאגן
 חז"ל (מכילתא, בשלח): "מי שבא יום.
 ברא פרנסתו", דער אייבערשטער
 וואס האט באשאפן דעם טאג, האט
 אנגעגרייט פרנסה פאר דעם טאג.
 דערפאר בעט איד דיר זייער,
 זאלסט נישט ווערן יעצט
 בעצבות, ווייל דער רבי זאגט (ספר
 המידות אות ממון, סימן פט): "העצבות

זיך נישט אראפקלאפן ווען די
פּרנסה טויגט נישט

א מענטש דארף וויסן אז זיין גאנצע
פּרנסה קומט פונעם
אייבערשטן, און ווען א מענטש
זעט אז ער איז נישט מצליח, ער
האט נישט קיין פּרנסה, טאר מען
זיך נישט אראפקלאפן און ווערן
צעבראכן טראכטנדיג: 'איך בין א
שלימזל', 'איך טויג אויף גארנישט',
ווייל פּרנסה האט נישט צו טון מיטן
מענטש, פּרנסה קומט נאר פונעם
אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה
זאגן (ימא לח.): "בשמהך יקראוהו
ובמקומהך יושבוהו, ומשלהך תתנו לה,
אין אדם נוגע במוכן לחברו, ואין
מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא
גימא", קיינער קען נישט צונעמען
פון א צווייטן אפילו איין פרוטה, נאר
יעדע זאך קומט פונעם אייבערשטן.
די אלע וואס לעבן מיט מורא אז
מען וועט זיי אראפקוקן,
זענען באמת אראפגעקוקט ביי זיך
אליין; אויב א מענטש איז ביי זיך
שטארק, ער ווייסט אז ער טוט גוט.
ער לעבט מיט אמונה, ער גלייבט אז
אלעס איז דער אייבערשטער - אזא
מענטש אינטערעסירט נישט וואס א
צווייטער זאגט, עס גייט אים נישט
אן וואס מענטשן זאגן אויף אים.

אבער דער איד וויינט און שרייט אז
ער גייט שוין שטארבן פאר הונגער
ווייל ער האט מער נישט קיין
פּרנסה, זאגט אים דער הייליגער
חפץ חיים: "דיין פּרנסה געבער איז
דער אייבערשטער, און ער וועט דיר
ווייטער געבן פּרנסה; חס ושלום צו
טראכטן אז דיין פּרנסה איז געקומען
פון א קו, נאר די וועג ווי אזוי די
האסט געהאט פּרנסה איז געווען
דורך די קו, און יעצט וועט קומען
דיין פּרנסה דורך אן אנדערע וועג".

די מעשה דארף מען גוט ארייננעמען
אין זיך, אז מיר זאלן זיך נישט
איינרעדן פאר איין מינוט אז די
פּרנסה קומט פון די ארבעט, און
אויב מען וועט פארלירן די ארבעט
וועט מען אויסגיין פאר הונגער
וכו', אדער אנדערע מחשבות וואס
קומען אריין אינעם מענטש: 'וואס
וועט זיין?' 'ווי אזוי וועל איך האבן
געלט?' נאר א מענטש דארף זיך
פארלאזן אויפן אייבערשטן, אז
דער אייבערשטער האט זיך שוין
זיינע וועגן ווי אזוי ער העלפט דעם
מענטש. אזוי ווי חכמינו זכרונם
לברכה זאגן (תענית ב.): "מפתח של
פּרנסה היא ביד הקדוש ברוך הוא".

יענער זאל יא טראכטן אז דו ביסט א
 בטלן, וואס האסטו מיט יענעם?
 בנוגע דיין ווייב; זי וועט דיר אַנקוקן
 ווי אזוי דו וועסט זיך
 אהערשטעלן, ביסטו א בטלן - וועט
 זי דיר אַנקוקן ווי א בטלן, ביסטו
 נישט קיין בטלן, נאר דו האסט
 גענומען א צווייטע פּרנסה ווייל
 דער בעל הבית איז א שלעכטער,
 ער שרייט אויף די אַרבעטער - וואו
 קומט אריין דא בטלן? זי וועט זיך
 פרייען אז דו האסט א פּרנסה וואו
 מען שרייט נישט אויף דיר, זי וועט
 דאַנקען דעם אייבערשטן אז איר
 מאן האט א פּרנסה וואו מען איז
 אים מחשיב.

עס איז שווער צו ענטפערן בפּרטי
 פּרטיות ווען איך קען דיר נישט
 פּערזענליך וכו', אבער מחזק זיין א
 צווייטן - אפילו מען קען אים נישט -
 דאס קען מען יא; דערפאר וויל איך
 דיר מחזק זיין. אחי הקר, שטארק
 זיך, גיי אריין אין אַמונה, חזר דיר די
 אַמונה פשוטה, אז עס איז גאַרנישט
 פאַרהאַנגען אויף די וועלט - נאר דער
 איין איינציגער באשעפער וואס ער
 איז אלעס, און אלעס איז ער; דער
 אייבערשטער איז אין דומם, צומח,
 חי, מדבר, אלעס איז נאר עצם
 עצמיות חיות אלוקותו יתברך. ווי

דיין פראבלעם איז אז דו ביסט
 נישט זיכער מיט זיך אליין,
 דערפאר טראכסטו 'אפּשר וועט
 מיין ווייב מיך אַראפּקוקן', 'אפּשר
 וועט מיך מיין משפּחה אַראפּקוקן',
 'וואס וועט דער זאגן אויף מיר?'
 'וואס וועט יענער טראכטן אויף
 מיר?' וכדומה; א מענטש דאַרף זיין
 ביי זיך אזוי שטארק מיט אַמונה,
 אז עס זאל אים נישט אינטערעסירן
 וואס א צווייטער זאגט אויף אים און
 טראכט אויף אים.

ווען איך בין געווען א קינד בין
 איך אַמאל געווען מיט מיין
 טאטע אין א פאַרם, געדענק איך ווי
 איך בין געשטאַנען ביי די קוען און
 זיי געגעבן שטרוי, אזוי שטייענדיג
 דאַרט האב איך געפּרעגט מיין טאטע:
 "וואס טראכט דער קו ווען ער קוקט
 מיט זיינע קעלבערנע אויגן?" האט
 מיר מיין טאטע געזאגט: "טראכט
 נישט וואס א קוה טראכט, ווייל ער
 טראכט נישט"; דאס זעלבע זאג איך
 דיר, פאַרוואס דאַרפסטו זיך ארום
 דרייען טראכטן וואס וועט מיין
 משפּחה טראכטן אויף מיר? קודם
 פל, ווער האט צייט צו טראכטן פון
 א צווייטן, יעדער איז פאַרנומען מיט
 זיין אייגענע חיים טובים, און אפילו

נישט זוכן פֿרנסה אויף נישט
אויסגעהאלטענע וועגן

וויסן זאלסטו אז פֿרנסה קומט
פונעם אייבערשטן; קיינער
קען דיר נישט צונעמען וואס דארף
קומען צו דיר.

דאס וואס דו זאגסט, אז די
קאנטראקטערס זאגן דיר אז
נאר אזוי קען מען מצליח זיין;
איך וואלט דיר געזאגט זאלסט זיך
טרעפן בעסערע יועצים, בעסערע
חברים, זוף דיר חברים וואס וועלן
דיר זאגן אז נאר אויב מען רעדט
צום אייבערשטן און מען לערנט
יעדן טאג תורה - קען מען מצליח
זיין. איך ווייס פון קאנטראקטערס
וואס זיי זענען מצליח נאר דורך
תפלה; זיי שטייען אויף אינדערפרי,
זיי ווייסן נאכנישט פון וואו צו
נעמען פֿרנסה, זיי גייען דאווענען
און גיסן זיך אויס זייער הארץ צום
אייבערשטן ביי שמונה עשרה, זיי
בעטן אויף זייער שפראך: "רבוננו
שֶׁל עוֹלָם, הַעֲלֵף מִיר אִיךְ זָאל קֶענען
מִפְּרָנס זיין מיין ווייב און קינדער,
געב מיר פֿרנסה", און עס צוקלינגט
זיך זייער טעלעפאן, זיי באקומען
גרויסע דזשאבס וכו'.

מער אַ מענטש חזר'ט אמונה, ווערט
ער מער און מער אויפגעבויט, מען
ווערט זעלבסטשטענדיג און מען
באקומט אַ זעלבסטזיכערקייט.

פֿארשטייט זיך אז פֿאר מען טוט
אַ זאך דארף מען זיך
דורכשמועסן מיט'ן אייבערשטן;
אויב דו ווייסט נישט צי דו זאלסטו
נעמען אַ צווייטע פֿרנסה אָדער
דו זאלסט בלייבן ביי דיין אלטע
פֿלאץ, שמועס דיך אויס דיין הארץ
מיט'ן אייבערשטן, וועסטו נאכדעם
וויסן וואס דו האסט צו טון. מען
קען דאס נישט מסביר זיין פֿאר
איינער וואס האט נאכנישט טועם
געווען דעם הייליגן רבינ'ס עצות,
וואס מען שפירט ווען מען איז זיך
מתבודד, ווי אזוי מען באקומט
צוריק תשובות פונעם אייבערשטן
ווען מען רעדט מיט אים, ווי אלעס
איז אזוי קלאר, מען ווייסט אז וואס
מען טוט איז גוט, מען טראכט נישט
צוריק, מען עסט זיך נישט אויף דאס
הארץ מיט טראכטן 'איך האב אזוי
געדארפט טון', 'איך האב אָדער
געדארפט טון', נאר מען איז זיכער
מיט זיך ווייל מען האט יעדע זאך
אויסגעשמועסט פֿארדעם.

זיך אכטונג געבן פון די
לאטערי שפיל

איך האף אז דו קויפסט נישט די
לאטערי; געב אכטונג פון דעם
שפיל, דער רבי האט אונז אנגעזאגט
מיר זאל נישט שפילן די לאטערי.

רבי נתן זכרוננו לברכה ברענגט, ער
האט געהערט פון אנשי שלומינו
אז דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן,
סימן רפד): דער יצר הרע מאכט אמאל
איינעם ריך דורך עפעס א וועג וכו';
און מען מאכט א גאנצע עסק פון
דעם, יעדער רעדט פון דעם און
מען איז אים מקנא, אבער דאס איז
אלעס א שפיל צו פארדרייען דעם
קאפ פון די מענטשן. דער רבי פירט
אויס די שיחה מיט די ווערטער:
"דער אייבערשטער זאל אונז אלע
אפהיטן, מיר זאלן נישט פארדרייען
ווערן פון דעם".

מען קען כמעט נישט רעדן מיט
מענטשן, אלע שמועסן
באשטייען פון איין זאך - געלט,
געלט און נאכאמאל געלט, אזוי
ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק
א, סימן כג): "רב העולם נלכדו בזה -
הינו בתאות ממון", רוב וועלט איז

געבען געכאפט אין תאות ממון,
והממון הונגת וממית אותם, מען
כאפט נישט אז די געלט הרגעט
דעם מענטש. וואס איז די עצה? דער
רבי זאגט נישט דא קיין עצה ארויס
צו קריכן פון די תאוה, "ואי אפשר
להנצל מזה, כי אם על ידי הצדיק",
נאר דורך דער צדיק; אז מען איז
אביסל טועם פון הייליגן רבי'ן
טראכט מען שוין נישט אזוי סאך
פון געלט.

דאס אלעס שרייב איך דיר ווייל די
גאנצע שמועס יעצט דריידט
זיך ארום דעם לאטערי, ווי גרויס
און היסטאריש דער לאטערי איז,
און מען טראכט אויך אז אפשר
וועט מען געוואונען דעם לאטערי,
מען פארגעסט אז דער אייבערשטער
איז דער זון ומפרנס לכל און פרנסה
האט מען נאר אז דער אייבערשטער
געבט, אזוי ווי חכמינו זכרונם
לברכה זאגן (פניני ב.) די שליטל פון
פרנסה איז נאר אין די הענט פונעם
אייבערשטן; קיינער קען נישט
געבן פרנסה פאר'ן מענטש נאר דער
אייבערשטער אליינס.

דער מנהג פון שליסל חלה

נאר דער אייבערשטער קען געבן פֿרנסה

עס איז דא א מנהג ישׂראל אז די ערשטע שבת נאך פסח מאכט מען א שליסל אויף די חלה, דער טעם פון דעם איז ווייל פסח האט מען נישט געטארט עסן חמץ און יעצט שבת נאך פסח איז דער צייט וואס מען הייבט אן עסן חמץ, וועגן דעם מאכט מען א שליסל; מוהרא"ש זאגט אז דאס טוט מען ווייל מען וויל דערמאנען דעם מענטש ער זאל געדענקען אז פֿרנסה קומט פונעם אייבערשטן אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן אז די שליסל פון פֿרנסה איז נאר אין די הענט פונעם אייבערשטן; דערפאר מאכט מען א שליסל אויף די חלה, אז דער מענטש זאל געדענקען אז קיינער קען אים נישט העלפן און געבן פֿרנסה נאר דער אייבערשטער.

געלט קומט פונעם אייבערשטן

די וואך שבת פירט מען זיך צו מאכן א שליסל אויף די חלה, כדי צו געדענקען וואס חכמינו

זכרוןם לברכה זאגן (פעניית ב.) אז די מפתח פון פֿרנסה איז אין די הענט פונעם אייבערשטן; מען זאל זיך נישט צעברעכן אדער גרויס האלטן מיט די פֿרנסה וואס מען האט, כאילו דער מענטש איז שולדיג אז ער האט נישט קיין געלט, אדער פארקערט - אויב דער מענטש איז געלונגען האט ער מער געלט, ווייל געלט קומט פונעם אייבערשטן, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (קהלת ט, יא): "לא לחכמים לחם", פֿרנסה האט נישט מיטן מענטש, וְגַם לא לנבנים עשר, וְגַם לא ליִדעים חן"; אלעס איז נאר פונעם אייבערשטן.

ווען מען דארף עפעס זאל מען בעטן נאר דעם אייבערשטן

די מפתח של פֿרנסה איז אין די הענט פונעם אייבערשטן; דאס דארפן מיר גוט אריינקריצן אין אונז, אז מיר זאלן נאר גיין צום אייבערשטן ווען מיר דארפן עפעס, נישט גיין צו קיין שום מענטש, און אז מען קען נישט דעקן דעם חודש זאל מען נאר בעטן דעם אייבערשטן.

האי צורבא מרבנן, דמי לפרצידא דתותי קלא, דכיון דנבט, נבט

א יונגער בבור וואס לערנט בלייסג
שפראצט און וואקסט זייער הויך

דאן וועט דיר קיינער נישט שטערן,
און אזוי וועסטו זיך איינקויפן
א גוטע נאמען, אזוי ווי חכמינו
זכרונם לברכה זאגן (פעינת ד):
"האי צורבא מרבנן, דמי לפרצידא
דתותי קלא, דכיון דנבט - נבט", א
יונגער בחור וואס לערנט פלייסג
איז צוגעגליכנט צו א קערל וואס
מען האט איינגעפלאנצט אין די
ערד, קיינער ווייסט נישט פון אים,
אבער אזוי ווי ער הויבט אן צו
שפראצן, זאגט רש"י (שם): "הולף
וגדל למעלה", וואקסט ער העכער
און העכער.

גיי נישט אריין אין קיין ויכוחים
מיט קיינעם; דו מאף זיך א
הויפן ספרים און ווען דו האסט אן
איבריגע מינוט זאלסטו לערנען.
זע איינצוהאלטן די סדרה הישיבה
און אזוי אויף זאלסטו מיטהאלטן
די שיעורי הישיבה, זיי מכבד דייע
מגידי שיעורים און אונדאי דיין ראש
ישיבה, און ביי הפסקה אדער ווען
אלע שמועסן וכו' דעמאלט זאלסטו
זיצן ביי דיין ווינקל און גורס זיין
פרקים משניות און דפים גמרא,

מיבעי ליה לאיניש למילף בניהותא

זיך צוגעוואוינען זיך צו פירן רואיג
און געלאסן, אזוי ווי עס שטייט (קהלת
א, ט): "והסר כעס מלבך".

ווען א מענטש רעגט זיך נישט און
ער איז נישט מקפיד אויף יעדע
זאך, דאס איז א סימן אז ער איז אן

דורך די עצה פון התבודדות איז מען רואיג
און מען שעלט נישט

איך בעט דיר זייער זאלסט אכטונג
געבן אין שטוב ווי אזוי דו
רעדסט. חכמינו זכרונם לברכה זאגן
(פעינת ד): "מיבעי ליה לאיניש למילף
נפשיה בניהותא", א מענטש דארף

שעלִטן, דער איז אין עולם התהו, ער לעבט אן אמונה, ביי אים איז אלעס תהו ובהו. און אזוי אויף פארקערט: "הרגיל בכרכה, הוא מעולם התקון", ווער עס בענטשט יעדן איינעם, דער איז אין עולם התקון; ביי אים איז אלעס פארראכטן, ער ווייסט אז קיינער קען אים נישט שלעכטס טון, קיינער קען אים נישט שעדיגן און קיינער קען אים גארנישט צונעמען, דערפאר קען ער בענטשן יעדן איינעם.

אז מען פאלגט דעם רבי'ן, מען נעמט אן דעם רבינ'ס וועג בתמימות ובפשיטות, איז דער גאנצער לעבן אן אנדערער לעבן, מען לעבט א חיים טובים. מען קריגט זיך נישט מיט קיינעם, בפרט אין שטוב, און אז עס גייט נישט ווי מען וויל שעלט מען נישט, דורכדעם איז מען זוכה אויפצוציען שיינע דורות. ווייל דער רבי זאגט (ספר המידות אות בנים, סימן צג): "איש ואשתו שהם מקללים את עצמם, אין מגדלים את בניהם", אויב מאן און ווייב שעלטן זיך איינער דעם צווייטן וועלן זיי נישט זוכה זיין אויפצוציען זייערע קינדער, ווייל ווען די קינדער זעען ווי די עלטערן קריגן זיך, ווערן זיי זייער דערשראקן; זיי לעבן

ערליכער איד. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עירובין סה): "אמר רבי אלעאי בשלשה דברים אדם ניכר, בכוסו בכיסו ובכעסו", מען קען דערקענען א מענטש צי ער איז אן ערליכער איד ביי דריי פעלער, איינע פון די פעלער איז "בכעסו", אזוי ווי רש"י זאגט (שם): "שאינו קפדן יותר מדאי", ער איז נישט מקפיד אויב עס גייט אים נישט ווי אזוי ער וויל.

אז מען נעמט דעם רבינ'ס עצה פון התבודדות, מען לעבט מיטן אייבערשטן און מען רעדט צום אייבערשטן וואו מען גייט און וואו מען שטייט, דעמאלט געדענקט מען אז דער אייבערשטער פירט די וועלט; מען רעגט זיך נישט אויף ווען עס גייט נישט אזוי ווי מען וויל, ווייל מען ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער. און אנדאי און אנדאי האט מען א ריינעם דיבור, מען שעלט נישט ווען עפעס אומאנגענעם פאסירט.

א מענטש וואס שעלט קללות איז א סימן אז ער האט נישט קיין אמונה, ער לעבט נישט מיטן אייבערשטן. אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המידות אות קלה חלק ב, סימן א): "אדם הרגיל בקללות, הוא מעולם התהו", איינער וואס איז צוגעוואוינט צו

אויף יעדן פֿרט אין לעבן, דארפן מיר זען צו לערנען דעם רבינ'ס ספרים, וועלן מיר זוכה זיין צו אלעס גוטס ביזה ופבא.

שטענדיג אין פֿחדים און זיי וואקסן אויף פעלערהאפטטיג רחמנא לצלן. מיר האבן א רבי וואס געבט אונז א זעלכע וואונדערבארע עצות

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, שלשה שאלו שלא בהגון, לשנים השיבוהו בהגון, לאחד השיבוהו שלא בהגון, ואלו הן, אליעזר עבד אברהם, ושואל בן קיש, ויפתח הגלעדי.

בעטן דעם אייבערשטן אוי ווי עס דארף זי זיין

אייבערשטער געהאלפן אז רבקה איז ארויסגעקומען. זעט מען פון דעם אז א מענטש דארף זיך גוט אויסשמועסן מיטן אייבערשטן ווען ער זוכט א שידוך, ער זאל בעטן בפֿרטי פֿרטיות און נישט פארפעלן צו בעטן אויף קיין שום פֿרט.

ווען דו הערסט א מעשה אז איינער האט געבעטן דעם אייבערשטן נישט ווי עס דארף צו זיין און ער האט באקומען נאר וואס ער האט געבעטן, דארפסטו ארויסנעמען פון די מעשה זיך מחזק צו זיין, אז וואס מען בעט באקומט מען, נישט פֿשט אז עס זאל דיר מאכן אויפהערן רעדן צום אייבערשטן, ווייל אן תפלה האט מען זיכער גארנישט. די אלע מדרשים וואס ברענגען אראפ מעשיות פון

חכמינו זכרונם לברכה זאגן, ווען אליעזר איז געגאנגען זוכן א שידוך פאר יצחק, ער האט געבעטן דעם אייבערשטן ער זאל טרעפן א שידוך פאר יצחק, האט ער נישט גוט געבעטן, ער האט געזאגט פארן אייבערשטן: "אויב איך וועל בעטן פון א מיידל געב מיר טרינקען און זי וועט זאגן 'טרינק און געב טרינקען פאר די קעמלעך' דאס איז א סימן אז זי איז די פֿלה", ער האט אבער נישט גוט געבעטן, ווייל וואס וואלט ער געטון ווען עס קומט צו גיין א מיידל מיט א אומזעבארע פעלער, און ער וואלט איר געבעטן וואסער, וואלט ער אריינגעפאלן מיט א פעלערדיגע פֿלה וכו', למעשה האט אים דער

תפלה, דאס איז מחזק צו זיין דעם מענטש, ער זאל בעטן מען זאלנעמען די מדרשים דעם אייבערשטן אזוי ווי אויפצוהערן רעדן צום אייבערשטן.

דף ז

חָרַב עַל שׁוֹנְאֵיהֶן שֵׁל תַּלְמִידֵי חֻכְמִים שְׁעוֹסְקִין בְּרַב בְּתוֹרָה וְכוּ'

אז עס איז גרינגער - מעג מען לערנען אליינס

לערנט אין ספרים דארף מען נישט לערנען דוקא מיט א חבר; בפרט אז מען זיצט און מען פלוישט מיט א חבר דעמאלט איז זיכער בעסער צו לערנען אליינס. ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תניגה יב:): "כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה, מאכילין אותו גחלי רתמים", ווער עס איז מפסיק אינמיטן לערנען באקומט אן עונש אז מען געבט אים צו עסן גחלי רתמים.

דאס וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית ז.) אויפ'ן פסוק (ירמיה נ, לו): "חרב" עס זאל קומען א שווערד, "אל הבדים" - אויף די וואס לערנען אליין אן קיין חברותא; "ונאלו" - מען ווערט פארנארט און מען קומט צו זינד ווען מען לערנט אליינס; זאגט מען נאך פון הייליגן חזון איש זכותו יגן עלינו (ראה שאלות ותשובות תשובות והנהגות חלק א, סימן תקמב; ועוד) אז דאס איז געזאגט געווארן אין די צייטן פון חז"ל ווען עס איז נישט געווען קיין ספרים און מען האט געלערנט בעל פה, דעמאלט אויב מען לערנט אליינס קען מען צוקומען צו לערנען מיט טעותים דעריבער דארף מען לערנען מיט א חבר נישט צו קומען צו לערנען מיט גרייזן, אבער היינט ווען מען

דעריבער אז דיר איז גרינגער צו לערנען אליינס זאלסטו נישט קוקן אויף גארנישט, נאר זיך קובע זיין שיעורים בכל התורה כולה על פי סדר דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן. נעם א חומש און לערן יעדן טאג חומש רש"י, נאכדעם מאך זיך א שיעור אין ג"ך, משניות, בבלי, ירושלמי, און אין שלחן ערוך. רוב

גדולים זענען אויסגעוואקסן גדולים זיי האבן נישט געהאט צוטון וצדיקים דורך לערנען אליינס, מיט קיינעם.

הרבה למדתי מרבתי ומחברי יותר מרבתי ומתלמידי יותר מבני

חברים וד צו מהוק זיין אנאיינעם

זאל זיך העלפן איינער דעם אנדערן, און דער עיקר דיבורים זאל מען רעדן נאר פון תכלית.

מען קען זיך גארנישט פארשטעלן צו וואס מען קען זוכה זיין אז מען האט גוטע חברים; אזוי ווי מיר געפונען אין די גמרא אז דער הייליגער רבי חנינא האט געזאגט (פעינת ז): "הרבה למדתי מרבתי", איך האב געלערנט אסאך תורה פון מיינע רבי'ס, "ומחברי יותר מרבתי", און פון מיינע חברים האב איך געלערנט מער ווי פון מיינע רבי'ס; זעט מען פון דעם אז מען דארף האבן גוטע חברים מיט וועם מען טרעפט זיך און מען איז זיך מחזק.

איך האב געמאכט ביי מיר אז יעדעס מאל ווען עס קומען בחורים אדער אינגעלייט, בעט איך פון יעדן איינעם ער זאל מיר דערציילן א 'מעשה פון הפצה'; סיי לטוב און סיי פארקערט, ווער עס האט גענומען און ווער עס האט צעריסן, ווער עס זאגט אז ער איז זיך מחי' און ווער עס זאגט עס איז איבעריג.

אויך פרגע איך ווער עס האט א 'מעשה פון תפלה', א זאך וואס מען האט געבעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער האט געהאלפן, אזוי פארגעסט מען נישט פונעם ציל פארן וואס מיר זענען געקומען צום רבי'ן.

זאלסט מיר פסדר שיקן בילדער ווי מען לערנט אינאיינעם, אויך זאלסטו מיר שרייבן אלע פרטים ביי אייך אין שול; איך וויל זייער שטארק מען זאל זיך האלטן אינאיינעם, "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק (ישעיה מא, ו)", מען

זיך נישט פארלאזן אויף חברים

אנדאיי דארף א מענטש האבן גוטע חברים, אזוי ווי די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (אבות ב, ט): "איווהי דרף ישרה שידבק בה האדם?" וואס איז די ריכטיגע וועג ווי אזוי א מענטש זאל זיך פירן, "רבי יהושע אומר, חבר טוב", רבי יהושע זאגט מען זאל זיך נעמען א גוטער חבר; ווייל אז מען האט א גוטע חבר קען מען זיך מחזק זיין איינער דעם צווייטן. נאך געפונען מיר אז חז"ל זאגן (תענית כג.): "או חברותא או מיתותא", אויב מען האט נישט קיין גוטער חבר איז מען ווי א טויטער מענטש.

דורך א גוטע חבר קען מען זוכה זיין צו מקבל זיין פונעם צדיק אסאך מער; דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א', סימן לד) אז דורך א חבר קען א מענטש איבער חזרן אלע תורות פונעם צדיק, אזוי אויף קען מען זיך לערנען פון א חבר מער וויפיל מען לערנט פונעם רבי'ן, אזוי ווי רבי חנינא האט געזאגט (תענית ט): "הרבה למדתי מרבתי, ומחברי יותר מרבתי", איך האב געלערנט אסאך תורה פון מינע רבי'ס, און פון מינע חברים האב איך געלערנט נאך מער ווי פון מינע רבי'ס.

אבער פון די אנדערע זייט דארף מען זיך זייער היטן פון מענטשן, ווייל רבם כפולם מיינען די אייגענע אינטערעסע. מוהרא"ש האט אונז פסדר מזהיר געווען מיר זאלן אכטונג געבן פון מענטשן, מוהרא"ש טייטשט דאס וואס די הייליגע חכמים זאגן (אבות ב, ג): "הווי זהירין ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצרף עצמן. נראין כאוהבין בשעת הנאתו, ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו"; א מענטש זאל זיך היטן פון סתם זאכן וואס ווערט אנגערופן דברים של רשות, דאס הייסט "הווי זהירין ברשות" - מען זאל זיך היטן פון מענטשן וואס מאכן זיך ווי חברים, "שאין מקרבין לו לאדם אלא לצרף עצמן" - דאס וואס זיי זענען דיך מקרב און זיי מאכן זיך ווי חברים, דאס טוען זיי פל פל זמן זיי קענען האבן א טובת הנאה פון דיר, דאס טוען זיי פאר זייער אייגענע אינטערעסע, "נראין כאוהבין בשעת הנאתו" - ווי לאנג זיי קענען ארויס האבן פון דיר א הנאה מאכן זיי זיך ווי זיי האבן דיך ליב, און ווען זיי זעען אז זיי קענען מער גארנישט האבן פון דיר דעמאלט ווארפן זיי דיר אנוועק, אזוי ווי מיר זעען "נראין עומדין לו לאדם

”איך בעט אייך זייער איר זאלט זיך
 גוט אריין נעמען אין קאפ אז איר
 האט נישט קיינעם אויף דער וועלט.
 קיין שום מענטש אויף דער וועלט
 קען אייך נישט העלפן, און זיכער
 קען קיינער אייך נישט שלעכטס
 טון. דעריבער זאלט איר נישט מורא
 האבן פון קיין שום מענטש, און איר
 זאלט זיך נישט חנפ'ענען צו קיין
 שום מענטש, ווייל דאס וועט אייך
 גארנישט העלפן.

פארקערט, דאס וועט אייך נאר
 שאטן צום געזונט, ווייל ווען
 מען פארלאזט זיך אויף מענטשן,
 און דערנאך זעט מען אז יענער האט
 גארנישט געקענט העלפן, יענער
 איז בכלל נישט אינטערעסירט דיר
 צו העלפן, דאן ווערט מען זייער
 אנטוישט, מען ווערט זייער צופראכן
 און צוקלאפט פון דעם. א איד וואס
 גלייבט אבער אינעם אייבערשטן,
 און פארלאזט זיך אינגאנצן נאר
 אויפן אייבערשטן, ער איז זייער
 מצליח אין אלע הינזיכטן, ווייל
 ער חנפ'עט נישט קיינעם, און האט
 נישט מורא פון קיינעם, און לעבט
 זיך זיין אייגענעם לעבן”

בשעת ד'קו” - זיי העלפן נישט דעם
 מענטש ווען ער איז אין א צרה; דאס
 איז א סימן אז זיי זענען קיינמאל
 נישט געווען קיין חברים, ווייל אן
 אמת'ער חבר וועט קיינמאל נישט
 אפלאזן דעם מענטש, אפילו ווען
 ער קען נישט האבן א טובת הנאה
 פון אים.

דעריבער פלעגט מוהרא”ש אונז
 שטענדיג אנואגן מיר זאלן זיך
 אכטונג געבן פון חברים און פון
 פריינד, און דאס זאג איך שטענדיג
 פאר מיינע תלמידים, זיי זאלן נישט
 פארברענגען זייערע טעג און יארן
 מיט חברים, ענדערש זאל מען
 פארברענגען מיט די אייגענע שטוב.
 ווייל די אייניגסטע חבר וואס איז
 דא - איז דער מאן פאר זיין ווייב,
 און די ווייב פאר איר מאן, זיי בלייבן
 שטענדיג אינאיינעם (אויב זיי האבן
 שכל ווי אזוי זיך צו פירן).

עס איז פדאי דו זאלסט מעין זיין
 אין צנאות מוהרא”ש (u תוא) וואו
 מוהרא”ש רעדט פון חברים, איך בין
 דיר מעתיק דעם חלק צנאה :

נמשלו דברי תורה למים

וואסער, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (פעינית ז): "אין מים אלא תורה". דערפאר בעט איך דיר, נעם א משניות און זאג כאטשיג א פּרָק; איין פּרָק נעמט נישט לאנג, און איין פּרָק קען יעדער זאגן. א בחור אין ישיבה האט צייט צו זאגן מער ווי איין פּרָק, אין ישיבה זאגן די בחורים יעדן טאג ח"י פּרָקים משניות און זיי זענען מסיים משניות יעדע חודש. אבער אפילו אינגעלייט קענען דאס אויף טון אז מען איז זיך מסדר און מען צעטיילט עס דורכ'ן טאג קען מען לערנען מער ווי ח"י פּרָקים משניות.

די תורה לעשט אויס די פייער פון עבירות רבי נתן האט געזאגט: "א קוק ווייניגער, איז א ברי ווייניגער"; יעדע קוק וואס מען קוקט אויף שמוץ, אויף גוים און גוי'טעס - באקומט די נשמה א ברי, מען ווערט פארברענט.

וואס טוט מען אז מען כאפט א ברי פון הייסע וואסער, אדער פון פייער? מען גיסט קאלטע וואסער. דאס זעלבע דארף מען טון ווען מען ווערט אפגעברייט פון עבירות, מען דארף לויפן צו די תורה, וואס תורה איז צוגעגליכן צו

כל אדם שיש לו עזות פנים ... בידוע שנכשל בעבירה

בעברה, ווער עס איז אן עזות פנים איז א סימן אז ער איז א בעל עבירה; ווי איז דא א גרעסערער עזות פנים ווי איינער וואס ווייגט זיך צו רעדן אויף צדיקי אמת? ! ווי שעמט זיך נישט א מענטש צו רעדן אויף צדיקי עולם, אויפ'ן הייליגן רבי'ן זכרוננו לברכה און זיין גרויסער תלמיד רבי

דער וואס רעדט אויף צדיקים איז א סימן ער איז א בעל עבירה

ווען איינער רעדט אויף צדיקים איז א סימן אז ער איז א בעל עבירה, אפילו פון אינדרויסן זעט ער אויס ווי א שיינער איד. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פעינית ז): "כל אדם שיש לו עזות פנים, בידוע שנכשל

די אלע וואס רעדן אויף אים זענען גרויסע בעלי עבירה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית ז'): "כל אדם שיש לו עזות פנים, בידוע שנכשל בעברה", ווער עס איז אן עזות פנים איז א סימן אז ער איז א בעל עבירה; ווי איז דא א גרעסערער עזות פנים ווי איינער וואס דערנווייגט זיך צו רעדן אויף צדיקי אמת?

פאלג מ'ך, דריי זיך נישט דארט מיט לצים וואס רעדן קעגן צדיקים; דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן לח) אז די אלע וואס רעדן אויף צדיקים און ערליכע אידן זיי ווילן באמת רעדן קעגן דעם אייבערשטן, נאר זיי שעמען זיך און האבן מורא אז מען וועט זיי אנשרייען ווען זיי רעדן אנטקעגן די אמונה, דערפאר פארדרייען זיי די ווערטער כאילו זיי רעדן אויף צדיקים. מיט דעם טייטשט דער רבי דעם פסוק (תהלים עג, ט): "שתו בשמים פיהם, וילשונם תהלך בארץ"; "שתו בשמים פיהם", זיי ווילן באמת רעדן אויפ'ן אייבערשטן, אבער זיי האבן מורא, דעריבער: "ולשונם תהלך בארץ", רעדן זיי אויף צדיקי אמת, אבער באמת איז "שתו בשמים פיהם".

נתן זכרוננו לברכה?! עס איז נאר ווייל די מענטשן זענען פגום בברית, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים נה, כא): "שלח נדיו בשלמיו חלל בריתו", ווען א מענטש רעדט אויף ערליכע אידן, צדיקי אמת, איז עס ווייל "חלל בריתו", דער מענטש זינדגט אין הארבע עבירות; אפילו פון אינדרויסן קען מען דאס נישט זען, פארקערט נאך, די וואס רעדן אויף צדיקי אמת זעען אויס פון אינדרויסן ווי פלומרישע פרומע מענטשן וכו', דאך זענען זיי פארפוילט פון אינעווייניג.

אכטונג געבן פון לצים און מניוורים

אויף וואלט דיר גע'עצה'ט אז דו זאלסט ענדערש גיין דאווענען אין א שול וואו מען רעדט נישט אויף אנדערע, אפילו עס איז נישט קיין ברסלב'ע שול, ווי איידער זיצן מיט לצים, מניוולים, וואס פאררופן זיך ברסלב'ער; ווייל ווער עס רעדט אויף צדיקי אמת, צדיקים וואס האבן זייער גאנצע לעבן עוסק געווען אין פארשפרייטן דעם אייבערשטן פאר די גאנצע וועלט, איז א סימן אז עפעס טויג נישט מיט אים, זיינע עבירות שרייען ארויס פון אים. מוהרא"ש שרייבט כמה פעמים אז

אתה מה הנאה יש לך

די הארבקייט פון לשון הרע

די הייליגע חכמים זאגן (מעניית ח). אז ווען משיח וועט קומען וועלן אלע חיות גיין צום שלאנג און אים פארהאלטן: "מיר האבן פארציקט אנדערע חיות ווען מיר זענען געווען הונגעריג, און מיר האבן דאס געגעסן, האבן מיר כאטשיג א תירוץ פארן וואס מיר האבן עס געטון, אבער דו שלאנג, פארן וואס האסטו געביסן מענטשן און זיי פארסמ'ט, דו האסט דאך גארנישט פון דעם?!" ווייל א שלאנג שפירט אין אלעמען א טעם פון ערד - ער האט גארנישט פון דעם; וועט דער שלאנג ענטפערן: "וואס ווילט איר פון מיר, בעסער גייט פראגען דעם 'בעל הלשון' - דער וואס רעדט לשון הרע, דער וואס פלאפלט און פארציילט לשון הרע, פראגעט אים וואס ער האט פון דעם!"

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ערכין 16): דער וואס רעדט לשון הרע איז גורם אז דריי מענטשן זאלן שטארבן - ער זאל שטארבן,

אויף וועם ער רעדט זאל שטארבן און דער וואס הערט עס אויס זאל שטארבן. און די הייליגע חכמים דערציילן (ויקרא בפה כו, ב) עס איז געווען א איד וואס האט חתונה געמאכט זיין זון, און זיין שנוור איז געווען א פרוי מיט א לויז מויל - זי האט נישט אויפגעהערט צו רעדן פון איינעם אויפ'ן צווייטן, געטראגן און געברענגט לשון הרע; דער שווער פלעגט גיין צו איר צוויי מאל א טאג און איר בעטן אז זי זאל נישט רעדן מער קיין לשון הרע, יעדע צופרי און יעדע נאכט פלעגט ער גיין צו איר און איר בעטן שיינערהייט אז זי זאל נישט רעדן קיין לשון הרע.

זי איז געווען א פארדארבענע פרוי וואס האט געזוכט ווי אזוי מען קען מאכן מעשיות, האט זי געזאגט פאר איר מאן: "דיין טאטע וויל טון מיט מיר אן עבירה, ער מוטשעט מיר און לאזט מיר נישט מנוחה, וקא ראך וועסטו זען אז ער קומט יעדע נאכט און יעדע צופרי צו מיר,

נאך דערצייילן חכמינו זכרונם לברכה (ויקרא ובה לג, ב), רבינו הקדוש האט אמאל געמאכט א סעודה פאר זיינע תלמידים און מען האט סערווירט פיינע צינג פלייש - ווייכע און הארטע, האט רבינו הקדוש געזען ווי די תלמידים וועלן זיך און זוכן אינעם טאפ נאר די ווייכע צינג און נישט די הארטע, האט רבינו הקדוש זיי געזאגט: אזוי ווי איר זוכט די גוטע ווייכע צינג און איר עסט נישט די הארטע, אזוי אויף זאלט איר נוצן אייער צינג נאר צו רעדן גוט איינער צום צווייטן און נישט שלעכט.

און ער רעדט צו מיר אזוי שיין וכו', באהאלט דיך וועסטו אליינס זען", האט ער זיך באהאלטן און געזען ווי זיין טאטע קומט און רעדט צו זיין ווייב, האט ער געטראכט אז די מעשה איז אמת, איז ער געגאנגען און ער האט געהרג'עט זיין טאטע, האט מען אים געברענגט צום בית דין און מען האט אים אויף געהרג'עט ווייל ער האט געהרג'עט זיין טאטע, און נאכדעם האט בית דין אויף געהרג'עט די פרוי, ווייל זי האט גערעדט לשון הרע; זעט מען וואס לשון הרע טוט - עס מאכט צרות און עס איז גורם אז מען הרג'עט מענטשן.

המאמין בחלדה ובור

אזוי ווי מיר געפונען אין די גמרא (מענית ח. ; עין רש"י דבור המתחיל "מחלדה ובור", ותוספות דבור המתחיל "בחלדה ובור") אז עס איז געווען א מעשה מיט א מיידל וואס איז אריינגעפאלן אין א טיפע גרוב, איז אנגעקומען דארט א בחור און איר געפרעגט: "אויב איך וועל דיר ארויסשלעפן וועסטו מיט מיר חתונה האבן?" האט די מיידל געענטפערט: "א", און זיי

דאס הארבקייט פון וויי טון זכור און אפזאן א שידוך

דאס וואס דו צייכנסט צו אז מען דארף איבערבעטן וכו', דאס איז ווען מען האט שוין געמאכט דעם שידוך; אז מען האט שוין מקבל געווען איינער מיט'ן צווייטן צו מאכן די שידוך און מען צעטיילט זיך איינער פון צווייטן - קען עס רחמנא לצלן שאטן פאר די קינדער,

דאס אז עס פאסירט צו אונז אַזעלכע מעשיות וואס מען הערט נישט ביי א צווייטן? מיר דארפן מאכן א חשבון הנפש, אפשר האבן מיר איינעם ווי געטון? ביז דער מאן האט זיך דערמאנט אז ער האט שוין געשלאסן א שידוך מיט א צווייטע, איז דאס זיכער א שטראף פארן וויי טון יענע מיידל, האט אים זיין ווייב געזאגט: "אויב אזוי, געב מיר א גוט און גיי האב חתונה מיט איר".

זעט מען פון די מעשה די הארבקייט פון וויי טון וכו' און אפלאזן א שידוך, אבער אז מען האט נאכנישט אפגעמאכט אז די שידוך זאל ווערן, אפילו די אנדערע זייט מיינט אז דאס איז דער שידוך - און עס ווערט נישט, דארף מען גארנישט זארגן.

האבן גענומען פאר עדות די גרוב און א קאץ וואס איז בשעת מעשה דארט אריבער, דער בחור האט איר ארויסגעשלאפט פון גרוב און ער איז אהיים צו זיין שטוב און זי איז אויף אהיים צו איר שטוב.

די מיידל האט געווארט פאר דעם בחור אז ער זאל מיט איר חתונה האבן, אבער דער בחור האט גענומען א צווייטע שידוך, ער האט חתונה געהאט און געבוירן א קינד. איינמאל האט פאסירט א שרעקליכע מעשה, עס איז געקומען א קאץ און געביסן דאס קליין קינד און דאס קינד איז געשטארבן, נאכדעם האט ער געבוירן נאך א קינד און די קינד איז אריינגעפאלן אין א גרוב און אויף געשטארבן, האט אים זיין ווייב געפרעגט: "מה זה המעשה שהגיע לנו שלא כשאר בני אדם" וואס איז

נבעי רחמי אתרתי לא אפשר

א גאנץ יאר, עס איז נישט געווען וואס צו עסן; האבן די מענטשן געטראכט: "וואס טוט מען דא? אויף וועלכע צרה זאל מען בעטן דעם אייבערשטן, די חכמים זאגן דאך: 'לא מצלינן אתרתי', מען

נישט מאכן א בארג פון אלע בראבעמען אין די צייטן פון רבי שמואל בר נחמני איז געווען א מגיפה, מענטשן זענען געשטארבן. אין די זעלבע צייט איז געווען א שווערע הונגער, עס האט נישט גערעגנט

אין אַ יאָוש, דעם מענטשן'ס מח קען נישט פארנעמען אפאר פראבלעמען אויף איינמאל, דערפאר זאגן חכמינו זכרונם לברכה אז ווען עס איז דא מער ווי איין פראבלעם זאל מען נישט מאכן א יום תפלה אויף אלע פראבלעמען צוזאמען, ווייל דאס וועט נאר אריינארפן דעם מענטש אין אַ יאָוש, ער וועט דערשראקן און פארלוירן ווערן, ענדערש זאלן מען צעטיילן די פראבלעמען, זען יעדע פראבלעם עקסטער ווי אזוי מען קען דאס באהאנדלען, וועט דער מענטש שוין נישט זען פאר זיך א בארג מיט פראבלעמען, ער וועט ווערן פול מיט האפענונג זעענדיג אז איין טאג וועט ער ארויסגיין דערפון.

אנדאי קען דער אייבערשטער העלפן אויף סיי וואס פאר א פראבלעם, און ער קען העלפן אסאך פראבלעמען, נאר מען רעדט צום מענטש: "דו בעט נישט אויף אפאר זאכן, ווייל דאס וועט דיר אריינארפן אין א פאניק וכו', מען זאל נישט טראכטן פון אלע פראבלעמען אויף איין מאל, ווייל דאס וועט דיר נאר צעברעכן".

קען נישט מתפלל זיין אויף צוויי צרות?! "האבן זיי געזאגט: "וועלן מיר בעטן דעם אייבערשטן אז די מגיפה זאל זיך אפשטעלן, ווייל דאס איז א ערגערע צרה, און מיר וועלן דארפן לייזן פון די הונגער". האט רבי שמואל בר נחמני געזאגט: "ענדערש זאל מען בעטן דעם אייבערשטן אז די הונגער זאל זיך אויפהערן, וועט זיך אויטאמאטיש די מגיפה אויפהערן, דכי יהיב רחמנא שובעא, ווייל ווען דער אייבערשטער געבט עסן - 'לחיי הוא דיהיב', געבט ער עס פאר לעבעדיגע מענטשן, נישט פאר טויטע".

ווען איך פלעג לערנען די גמרא איז מיר אייביג שווער געווען, פארןואס קען מען נישט בעטן דעם אייבערשטן אויף צוויי צרות? דער אייבערשטער איז א כל יכול, דער אייבערשטער קען אלעס טון, פארןואס זאגן די הייליגע חכמים: "לא מצלינן אתרתי", אז מען מאכט נישט קיין יום תפלה אויף צוויי צרות!?

האב איך געהערט א שיינעם פשט פון רבי יצחק שליט"א. ווען א מענטש האט צרות פאלט ער אריין

כָּאן בִּיחִיד כָּאן בְּצַבּוּר

דאס גרויסקייט פון דאווענען מיט מנין

חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה זָאגן (תענית ת.ח): "אין תפלתו של אדם נשמעת אלא אם כן משים נפשו בכפו", דער אייבערשטער נעמט אן די תפילות נאר ווען מען האט אינזין וואס מען דאווענט. פֿרעגט די גמרא, עס שטייט דאך (תהלים עח, לו-לז): "ויפתוהו בפייהם, ובלשונם יכזבו לו, ולבם לא נכון עמו, ולא נאמנו בכריתו", די אידן האבן געפאפט דעם אייבערשטן מיט זייער מויל, זיי האבן נישט אינזין געהאט ווען זיי האבן געבעטן דעם אייבערשטן וכו', דאך שטייט נאכדעם (שם, לח): "והוא רחום יכפר עון וגו', אז דער אייבערשטער האט אנגענומען זייערע תפילות און ער האט זיי מוחל געווען אויף זייערע עבירות? ענטפערט די גמרא: "לא קשיא, כָּאן בִּיחִיד כָּאן בְּצַבּוּר", אויב מען דאווענט מיט מנין דעמאלט נעמט דער אייבערשטער אן יעדע תפלה אפילו מען האט נישט אינזין וכו'; זעט מען דאס גרויסקייט

פון דאווענען מיט מנין, אז דער אייבערשטער נעמט אן די תפלה אזוי ווי עס זעט אויס, אפילו מען האט נישט אינזין דאס דאווענען אזוי ווי עס דארף צו זיין.

דאס וואס מענטשן זענען מזלזל אין דאווענען מיט מנין נעמט זיך פון דעם ווייל מען ווייסט נישט דאס גרויסקייט דערפון און מען טראכט: וואס וועט שוין זיין אז איך וועל נישט גיין אין שול און איך וועל דאווענען ביחידות וכו'? אפער עס איז נישט אזוי, ווייל חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה זָאגן (ברכות ז:): אויפ'ן פסוק (תהלים סט, יד): "וְאָנִי תַפְלִיתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן", "אימתי עת רצון" ווען איז אן עת רצון? "בשעה שהצבור מתפללין", ווען דער ציבור דאווענט; דערפאר דארף מען זיך זייער אנשטרענגען צו גיין יעדן טאג אין שול דאווענען שחרית מנחה מעריב מיט מנין.

נאך זאגן חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (ברכות ו:): "כָּל הָרְגִיל לְבֵית

איז דער מענטש, וואס איז מיט אים אז ער איז נישט געקומען היינט אין שול? זעט מען פון דעם אז ווען מען דאווענט מיט מנין איז מען ממשיך די השגחה אויף זיך.

הפנסת ולא בא יום אחד, הקדוש ברוך הוא משאיל בו, ווען א מענטש קומט יעדן טאג אין שול און ער פארפעלט אמאל צו קומען, פֿרעגט זיך דער אייבערשטער גלייך נאך אויף אים: "וואו

דף ט

רחמנא ליצלן מבסופא דשימי

די הייליגע חכמים דערציילן (מעניית ט:): "רב שימי בר אשי הוה שכיח קמיה דרב פפא, הוה מקשי ליה טובא", רב שימי פלעגט זיך דרייען ביי רב פפא, און ער פלעגט כסדר אריינפרעגן ביים שיעור, "יומא חד חזייה דנפל על אפיה, שמעיה דאמר רחמנא ליצלן מבסופא דשימי", איין טאג הערט ער ווי רב פפא בעט דעם אייבערשטן ביי נפילת אפים: רבונו של עולם העלה מיר איך זאל נישט ווערן פארשעמט ווען רב שימי פרעגט אריין, "קביל עליה שתיקותא, ותו לא אקשי ליה", האט רב שימי זיך פארגענומען מער נישט אריין צו פרעגן; זעט מען פון די גמרא אז מען דארף דערציילן פארן אייבערשטן וואס אלעס באדערט,

דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס באדערט, און בעטן אויך יעדע קלייניקייט

עס זענען דא מענטשן וואס זאגן אז מען קען נישט בעטן דעם אייבערשטן קלייניקייטן, מען דארף נאר בעטן אז משיח זאל קומען און דעמאלט וועט מען שוין אלעס האבן. אבער עס איז נישט אזוי, נאר א מענטש דארף בעטן דעם אייבערשטן וואס עס שטערט אים יעצט; אונדאי דארף מען בעטן אז משיח זאל קומען און אידן זאלן מער נישט האבן קיין צרות, אבער אן אמת'ע תפלה איז ווען א מענטש דערציילט פארן אייבערשטן וואס עס דרוקט אים.

זאל קומען, נאר מען דארף אלעס דערציילן פאר'ן אייבערשטן.

און בעטן אויף יעדע קלייניקייט, און מען קען נישט זאגן פארנוואס האט רב פפא נישט געבעטן אז מ'שיח

מלא צנא דתמרי

קוקן גוט אויף א צווייטן

צערעהו", ביינאכט האט ער געהאט צער פון די טייטלען, "אמר, מלא צנא דספינא בזוזא, ובבלאי עסקי באורייתא" האט ער געזאגט: "מען קען באקומען אזוי גרינג א גאנצע שיסל מיט מעסערס פאר אזוי ביליג, און דאך זענען דא מענטשן אין בבל וואס לערנען תורה?!"

מען זעט פון די מעשה א מורא'דיגע זאך; מען זאל זיך אויסלערנען צו קוקן גוט אויף א צווייטן. אסאך מאל טראכט א מענטש נאר שלעכט אויף א צווייטן: 'פארנוואס לערנט יענער נישט? פארנוואס דאווענט ער נישט? פארנוואס אהער? פארנוואס אהין?' אבער ווען עס קומט צו זיך

די הייליגע חכמים דערציילן (תענית ט): "עולא איקלע לבבל", עולא איז געקומען קיין בבל, "חזי מלא צנא דתמרי בזוזא", האט ער געזען אז עס איז דא צו קויפן א גאנצע קארב טייטלען פאר זייער ביליג, פאר איין זוז, "אמר, מלא צנא דדובשא בזוזא, ובבלאי לא עסקי באורייתא" האט ער געזאגט מיט וואונדער: "מען קען באקומען א גאנצע שיסל מיט האניג פאר אזוי ביליג - פאר א זוז, און די מענטשן פון בבל לערנען נישט?!" פארציילט די גמרא, אז עולא האט געקויפט אסאך טייטלען "בלילאי

זכור זכור, אָה! פֿאַרן וואס טראַכטסטו
נישט אז אָפֿשער האט יענער אויף
געהאט אַ שווערע נאכט? דערפֿאַר
דאַרף מען אַייביג זיין לִפְּנֵי זכות
אַ צווייטן.

האט ער אויף יעדע זאך אַ סיבה,
'פֿאַרן וואס לערן איר נישט? ווייל איר
דאַרף דאס ערלעדִיגן, 'פֿאַרן וואס בין
איר געקומען שפּעט צום דאווענען?
ווייל איר האב געהאט צער ביינאכט

דף י

תלמידי חכמים שמהלכים בדרך

מעג לערנען אונטערן וועגנס, נאר אָן
דעם איז נישט מעגליך צו בלייבן אַ
איד, בפרט זומער ווען מען פֿאַרט
מיט די שטאַטישע באַסעס, טרענינס
זכדומה לזה, אויב נעמט מען נישט
מיט אַ ספר מיט זיך ווערט מען
פֿאַרברענט. נישט איין מאל, נאר
יעדע סקונדע.

אזוי אויף ווען מען אַרבעט אין
אַ פֿלאַץ מיט גוים זכור און
מען וויל ניצול ווערן פונעם יצר
הרע, מען האט נסיונות זכור, זאל
מען אנטלויפן צו די תורה, אזוי
וועט מען געראטעוועט ווערן פון
אלעם שלעכטס.

דורך די תורה, ווערט מען געראטעוועט פון
אלעם שלעכטס

בנוגע צי מען מעג לערנען ווען
מען ווארט אויף אַ באס זכור;
חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית
י:): "שני תלמידי חכמים שמהלכים
בדרך, ואין ביניהן דברי תורה,
ראויין לישרף, ווען מען איז
אונטערן וועגנס און מען לערנט נישט
איז מען ראוי פֿאַרברענט צו ווערן;
ווען אַ מענטש איז אונטערן וועגנס,
אויפֿן טרעין אָדער אויפֿן באַס,
אויב האט ער נישט מיט זיך אַ ספר;
אַ משניות, אַ חומש, אָדער אַ תהלים
זכדומה, וועט ער פֿאַרברענט ווערן
פון דעם יצר הרע. נישט נאר מען

דף יא

ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו

די ווענט ווערן אנגעזאפט מיט די זיסע גמרא ניגון

אָנגעזאַפּט מיט די זיסע גמרא ניגון, די ווענט שרייען ארויס דא וואוינט אן ערליכער איד, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פעניית יא.): "ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו", די ווענט פונעם שטוב זאגן עדות וואס עס טוט זיך אין שטוב; די דאך שרייט ארויס וואס דא טוט זיך, אזוי ווי עס שטייט (תבקיט ב, יא): "כי אבן מקיר תזעק, וכפיס מעץ יעננה"; די קינדער וואקסן אויף מיט א טאטע וואס לערנט, די מאן ווערט חשוב אין זיין ווייב'ס אויגן און אלעס טוישט זיך צום גוטן.

דאנק און לויב דעם אייבערשטן אז דו האסט א קלוגע ווייב וואס וויל אויפשטעלן מיט דיר אן ערליכער שטוב, זי וויל דו זאלסט אביסל לערנען, זי וויל אז די קינדער זאלן אויפנוואקסן אין א שטוב וואו דער טאטע לערנט.

אז מען לערנט אויפ'ן "סדר דרף הלימוד" (המבאר בשיחות הר"ן, סימן עו) קען מען לערנען אין שטוב; מען דארף נישט קיין חברותא, נאר מען זיצט אין שטוב און מען לערנט אויפ'ן קול. די ווענט ווערן

דף מז

זרקו מידו, ביון שטבל בארבעים סאה, מיד עלתה לו מביקה

אפלאזן דעם שרץ

שרץ, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פעניית טז): "אדם שתופס שרץ בידו, אפלו טובל בכל מימות

ווען מען גייט אין מקנה זיך מטהר זיין דארף מען אפלאזן דעם

שָׁרָץ וְוֹעֵרֵט עֵר נִישְׁט רִיין; בַּעַט אִיף דיר: "וואַרף אַוועק דַעם שָׁרָץ, דַעם שְׁמוּצִיגֵן פֿלי וואס דו קוקסט אויף דַעם שְׁמוץ און נִיאוף, דאַס איז דַער טויטע 'מייז'; ווייל ווי לאַנג דו ווילסט נִישְׁט אָפֿלאַזן דַעם טויטן מייז קענסטו זיך נִישְׁט רִינגֵן".

שְׁבַעוֹלָם לֹא עָלְתָה לוֹ טְבִילָה, זָרְקוּ מִיָּדוֹ כִּיּוֹן שְׁטַבֵּל בְּאַרְבָּעִים סָאָה מִיַּד עָלְתָה לוֹ טְבִילָה", אַ מַעֲנִיטֵשׁ וואס האַלט אָן אַ טויטע שָׁרָץ הַעֲלֹפֵט נִישְׁט קיין מַקְוֶה, אָפִילוֹ אויב אַ מַעֲנִיטֵשׁ טוֹבֵל'ט זיך וְוֹעֵרֵט עֵר רִיין, אָפֿער אויב עֵר האַלט אָן דַעם טויטן

מטופל ואין לו

אין זוהר הקדוש שטייט (פרשת בלק, קצה.) אז ווען אן אַרעמאן קומט צום אייבערשטן און בעט אויף פֿרנסה, ער טענה'ט מיטן אייבערשטן פֿארנוואס ער האט נישט קיין פֿרנסה, זיין ווייב און קינדער ווארטן אויף עסן און ער האט זיי נישט וואס צו געבן, זאגט דער זוהר הקדוש אז דער תפלה איז זייער חשוב ביים אייבערשטן - מער פון אלע תפילות, עיין שם. דערפאר, וואויל איז דיר און וואויל איז דיין חלק אז דו רעדסט צום אייבערשטן יעדן טאג, און דו בעסט אים פֿרנסה; עס איז נישט קיין חילוק ווי אזוי מען בעט דעם אייבערשטן, דער עיקר דארף מען זען איין זאך: נישט אפלאזן די

ביים אייבערשטן איז זייער חשוב ווען א מענטש קומט צו אים און וויינט זיך אויס

חַכְמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה זָאגן (תענית טז.) אז ווען עס איז דא אן עצירת גשמים און מען מאכט אן עצרת תפלה - זאל מען נעמען פֿאר'ן שליח ציבור אזא איינער וואס איז "מטופל ואין לו", אפילו עס איז דא א זקן וחקם. רש"י זאגט דארט, דער טעם איז, ווייל א מענטש וואס האט א שטוב מיט קינדער און ער דארף זיי מפרנס זיין, אזא מענטש דאווענט פון די טיפעניש פון זיין הארץ, ער שרייט צום אייבערשטן מיט אן אמת, און ביים אייבערשטן איז זייער חשוב ווען א מענטש קומט צו אים, ער וויינט זיך אויס און ער בעט פֿאר א ישועה.

דער הייליגער רבי האט זייער געהאלטן פון די תפילות וואס פרויען בעטן. מען האט דערצייילט פאר'ן רבי'ן אז דער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: "ווען משיח וועט קומען וועט מען בטל מאכן די ווייבער שול", האט דער רבי געזאגט: "עס איז נישט אמת, און עס קען נישט זיין אז דער בעל שם טוב האט דאס געזאגט, פארקערט; משיח וועט קומען בזכות די תפילות פון אידישע פרויען וואס זיי דאווענען און בעטן אז משיח זאל קומען".

דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן אל): "אצל העולם אמונה הוא דבר קטן, ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד" ביי דער וועלט איז אמונה א קלייניקייט, אבער ביי מיר איז דער עיקר אמונה, "וועקר האמונה היא בלי שום חקמות וחקירות כלל, רק בפשיטות גמור כמו שהנשים וההמון עם הפשרים מאמינים". אמונה אן קיין חקירות און אן קיין חקמות, נאר פשוט אזוי ווי פרויען און פשוט'ע מענטשן גלייבן; זעט מען פון דעם אז דער רבי האט זייער שטארק געהאלטן פון תפילות פון פרויען.

זאך פון תפלה, אזוי צי אזוי - דאס איז נישט משנה, ווייל ווי לאנג א מענטש רעדט צום אייבערשטן איז ער צוגעקלעבט צו אים, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן פד): "דע, שעקר התחברות ודבקות לשם יתברך היא על ידי תפילה", דורך תפלה ווערט א מענטש צוגעקלעבט צום אייבערשטן.

די תפילות פון א פרוי איז זייער חשוב אויבן אין הימל

זעט צו בעטן יום כיפור פאר אייך, פאר אייער מאן און קינדער, אז איר זאלט האבן א גוט יאר. ווייל די תפילות פון א פרוי איז זייער חשוב אויבן אין הימל. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית טז): ווען עס איז דא א טריקעניש און מען איז גוזר תענית, שיקט מען צו צום עמוד דוקא איינעם וואס איז א מטופל ואין לו, ער האט קינדער און האט נישט קיין געלט זיי צו שפייזן, ווייל איינער וואס האט קליינע קינדער איז זיין הארץ מער צעבראכן, און אזא איינער דאווענט מיט זיין גאנצע הארץ; דאס זעלבע איז א פרוי וואס זי איז מיט די קינדער אגאנצן טאג, איר הארץ איז מער צעבראכן און אירע תפילות גייען ארויף זייער הויך.

דף כא

נחום איש גמזו

צושטעלן הווק אויף א גרינגע שנעלע וועג

הענט פונעם אַרעמאן - זאלן ווערן אָפּגעהאַקט, "רגליי שלא חסו על רגליך, יתקטעו", מיינע פיס וואס האבן נישט רחמנות געהאט אויף דעם אַרעמאנ'ס פיס - זאלן ווערן אָפּגעהאַקט, "ולא נתקרה דעתך, עד שאמרת כל גופי יהא מלא שחיין", און איך האב זיך נישט באַרואַיגט ביז ווי לאנג איך האב געבעטן דעם אייבערשטן אז מיין גאַנצע גוף זאל ווערן פול מיט קרעץ; ווייל איינמאל ווען איך בין געווען אונטערוועגנס האבנדיג מיט מיר דריי אייזלען אָנגעפילט מיט עסן, טרינקען און אלע גוטע זאַכן, האט מיך אָפּגעשטעלט אן אַרעמאן און געבעטן עסן, "אמרת לוי המתן, עד שאפרוק מן החמור", האב איך אים געזאגט ער זאל אויסווארטן ווי לאנג איך וועל זיך מסדר זיין, "לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו", דער אַרעמאן איז אָבער געווען אזוי הונגעריג אז ער איז געשטאַרבן ווארטנדיג אויף

ווען א מענטש איז צעבראכן איז נישט דא קיין צייט צו ווארטן ביז ער טרעפט חיזוק ווייל ער קען אין איין מינוט ענדיגן זיין לעבן. מיר געפונען אין די גמרא (תענית כא.) אז דער הייליגער צדיק, דער תנא נחום איש גמזו, איז געווען בלינד און איז געלעגן אין בעט אן קיין הענט אן קיין פיס. האבן זיינע תלמידים אים געפּרעגט: "רבי, וכי מאחר שצדיק גמור אתה, למה עלתה לך כן?", רבי, פארוואס האט דאס פאסירט מיט אייך?! האט ער זיי געענטפערט: "איך האב געבעטן דעם אייבערשטען אז דאס זאל פאסירן צו מיר", איך האב געבעטן דעם אייבערשטן: "עיני שלא חסו על עיניך, יסומו", מיינע אויגן וואס האבן נישט רחמנות געהאט אויף די אויגן פון דעם אַרעמאן - זאלן בלינד ווערן, "ידיי שלא חסו על ידיך, יתגדמו", מיינע הענט וואס האבן נישט רחמנות געהאט אויף די

דַּעֲרִיבְעֵר לַיִג אַרְוִיף אוּיף יַעֲדַע
 דַּרְשָׁה אַ נֶאֱמַעַן, דִּי זַעֲלַבַּע
 נֶאֱמַעַן אַזוּי ווִי מַעַן לַיִגְט
 דָּאס אַרױס אוּיף ״קוֹל בְּרִסְלָב״,
 אַז יַעֲדַעַר אַיִנְעַר זַאל קַעֲנַעַן
 טַרַעפֿן חִיזוּק אוּיף דַּעַם עַנְנֵן וואַס
 עַר זוכֵט יַעֲצֵט חִיזוּק.

עֶפֶס עֶסן; זַעַט מַעַן פּוֹן דַּעַם אַז
 וועַן אַ מַעַנטֶש דַּאָרף עֶסן אוּן מַעַן
 פֶּאַרזױמֶט זיך קַעַן יַעֲנַעַר שְׁטאַרְבֵּן.
 כָּל שְׂכָן וועַן עֶס קוּמֶט צו חִיזוּק;
 אויב מַעַן הַאַלֶּט צוּרִיק פּוֹן אַ
 מַעַנטֶש חִיזוּק - קַעַן דַּעַר מַעַנטֶש
 חֶס וְשְׁלוֹם עַנְדִּיגֵן זײַן לַעֲבֹן.

לָא מְצִית לְמַעֲבַד כְּעַבְדָּא דְאַבָּא אַמְנָא

יַעֲדַעַר מַעַנטֶש הַאַט אַ נְקוּדָה וואַס אַ
 צוּוִיטֶער הַאַט נִישֶׁט

דַּעַר הַיִּלְיַגְעַר רַבִּי זַאָגֶט (לְקוּטִי
 מוֹהַר״ן חֶלֶק א', סִימֵן לֵד) יַעֲדַעַר
 מַעַנטֶש הַאַט אַ נְקוּדָה וואַס אַ
 צוּוִיטֶער הַאַט נִישֶׁט. אַזוּי ווִי
 חֶכְמִינוּ זְכוּרֵם לְבִרְכָה דַּעַרְצִיילֵן
 (תַּעֲנִית כֹּא): עֶס איז גַּעוועַן אַ דַּאָקֶטֶער
 אַבָּא אוּמָנָא וואַס פֿלַעגֶט יַעֲדֵן טַאָג
 בַּאָקוּמַעַן אַ גְרוּס פּוֹן הַיִּמֶל, אַבְיִי
 הַאַט בַּאָקוּמַעַן אַ גְרוּס יַעֲדֵן עַרְב
 שְׁבַת אוּן רַבָּא פֿלַעגֶט בַּאָקוּמַעַן
 אַיִנְמַאל אַ יַאָר - עַרְב יוֹם כִּיפּוּר.

דַּעַרְצִיילֶט דִּי גַמְרָא אַז אַבְיִי הַאַט
 גַּעַהאַט חֲלִישוּת הַדַּעַת פֶּאַרְוואַס
 עַר בַּאָקוּמֶט נֶאָר דַּעַם גְרוּס עַרְב שְׁבַת
 אוּן דַּעַר דַּאָקֶטֶער בַּאָקוּמֶט דָּאס יַעֲדֵן
 טַאָג, הַאַט מַעַן גַּעזאַגֶט פֶּאַר אַבְיִי
 אַז דוּ קַעַנטֶט נִישֶׁט טוֹן וואַס דַּעַר

דַּאָקֶטֶער טוּט; זַעַט מַעַן פּוֹן דַּעַם
 אַז מַעַן קַעַן זײַן אַ פֶּשׁוּט'עַר מַעַנטֶש
 אוּן אִין הַיִּמֶל איז מַעַן זײַעַר חֲשׁוּב,
 מוֹהַר״ש זַאָגֶט אַז עֶס שְׁטִיט נִישֶׁט
 (בְּכֹא בְּתַרָא כֹּא): ״קַנְאָת סוֹפְרִים תִּרְבָּה
 סוֹפְרִים״ נֶאָר תִּרְבָּה חֶכְמָה, דָּאס
 הַיִּסְט אַז וועַן מַעַן זַעַט ווִי אַיִנְעַר
 איז שְׁטאַרְק אִין זײַן נְקוּדָה דַּאָרף
 מַעַן נִישֶׁט מְקַנָּא זײַן דַּעַם מַעַנטֶש
 אוּן וועַלן נֶאָכְמאַכֵּן זײַן נְקוּדָה, נֶאָר
 מַעַן דַּאָרף אַרױסנַעַמַעַן פּוֹן דַּעַם אוּן
 זיך אַפֿלַעַרְנַעַן צו זײַן שְׁטאַרְק אִין
 מִיַּין זַאָךְ.

פֶּרַעַגֶט מִיךְ אַיִנְעַר: ״וואַס זַאל אִיךְ
 טוֹן אִיךְ הַאָב נִישֶׁט קײַן נְקוּדָה,
 עֶס איז דָּא אַיִנְעַר וואַס לַעַרְנֶט,
 אַיִנְעַר איז שְׁטאַרְק אִין תַּפְלָה,
 אַיִנְעַר איז שְׁטאַרְק אִין חֶסֶד,

שניידערס פון רויסלאנד האבן נישט געקענט, וועט איר קענען?!

דער רבי האט נישט אויסגעפירט דעם נמשל; האב איך געטראכט אז דער נמשל איז, אז יעדער וויל זיך מאכן א סדר ווי אזוי צו זיין אן ערליכער איד און זיך מאכן א וועג ווי אזוי צו מצליח זיין אין לעבן, אבער מען קען נישט מאכן א וועג ווי אזוי מען קען זיין פארזיכערט אז אלעס וועט קלאפן וכו', ווייל איין טאג גייט מען ארויף - מען ווערט גרעסער, און איין טאג גייט מען אראפ - מען ווערט קלענער.

דער עיקר דארף מען זיך מחזק זיין און נישט ווערן צעבראכן, אפילו מען קוקט זיך אן און מען זעט זיך זייער ווייט פונעם אייבערשטן, מען זעט זיך אז מען האלט נאך זייער ווייט, דאך דארף מען ווייטער אנגיין.

זע צו לערנען דעם רביניס ספרים וועסטו נישט ווערן צעבראכן, בפרט די ספרים וואס מוהרא"ש האט געשריבן און צוזאם גענומען אויף א גרינגע וועג אז יעדער זאל פארשטיין לעובדא ולמעשה ווי אזוי צו זיין אן ערליכער איד.

איך האב אבער נישט קיין שום נקודה? זאג איך אים: "דאס איז די שטערקסטע נקודה, אז דו האסט גארנישט און דאך דערהאלטסטו זיך און דו גייסט אין שול דאווענען און דו פרויברסט צו לערנען אביסל יעדן טאג".

רבי נתן האט געזאגט: "ווען איך ווייס שוין אלע וועגן ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן מיט'ן יצר הרע, קומט ער מיך צעברעכן מיט אן אנדערע וועג וואס איך האב זיך גארנישט פארגעשטעלט", נאר מען דארף זיך אלעמאל קענען מחזק זיין. דער רבי האט דערציילט (ח"י

מזרח"ו, סימן תפא) עס זענען געווען גרויסע שניידערס וואס האבן געוואלט מאכן א קלייד פאר די לבנה און זיי זענען געגאנגען אפמעסטן די מאס פון די לבנה, אבער די לבנה ווערט יעדן טאג אן אנדערע מאס - קודם ווערט זי גרעסער און גרעסער און נאכדעם ווען זי איז שוין גרויס הייבט זי אן צו ווערן קלענער, זענען געקומען די קליינע שניידערס און זיי האבן געזאגט אז זיי וועלן פרויברין וכו'. האבן די גרויסע שניידערס געזאגט פאר די קליינע שניידערס: "וואס פרויברט איר, מה דאך מיר וואס מיר זענען די גרעסטע

דאס איז יענעמס מעשה, און דאס איז מ'ין מעשה

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן לד): יעדער מענטש האט אין זיך א נקודה וואס א צווייטער האט נישט. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (תענית כא:) אביי האט געהאט חלישות הדעת פארנוואס ער פאקומט נאר איינמאל א וואך א בת קול, און אפא אמנא פאקומט יעדן טאג א בת קול, האט מען אים געענטפערט פון הימל: "לא מצית למעבד כעבדא דאבא אמנא", דו קענסט נישט טון וואס אבא אומנא טוט; אזוי ווי דער תם פלעגט זאגן (ספורי מעשיות, מעשה ט): "דאס איז יענעמס מעשה, און דאס איז מ'ין מעשה".

"איך בין גוט צו דיר, איך בין געטריי צו דיר, איך העלף דיר", אבער זיין ווייב האט געהאט אין זיך קנאה, זי פלעגט שטיין ביי די פענסטער קוקן ווי די שכנים גייען ארויס צוויי מאל א וואך; זי פלעגט ממש אויסגיין פאר קנאה זעענדיג ווי זיי זיצן אין זייער קאר און פארן אנוועק וכו', און זי פלעגט זייער שטארק מוטשען איר מאן אז זיי דארפן אויך פארן וכו'. ביז איר מאן האט איר איינמאל געזאגט: "איך ווייס נישט וואו צו פארן, אפער פרעגסטו די שכנים וואו זיי פארן צוויי מאל א וואך?" דעמאלט האט זי שוין געהערט וואו זיי פארן; "מיר גייען צוויי מאל א וואך צו א שלום בית מאכער" - האט די שכנטע איר געענטפערט...

דערפאר איז נישט שייך צו קוקן אויף א צווייטן און מקנא זיין א צווייטן; יעדער האט זיין נקודה וואס דער אייבערשטער האט הנאה פון אים, און צוליב דעם איז ער באשאפן געווארן.

אפילו ווען עס קומט צו רחמינות, טאר מען אויך נישט מקנא זיין א צווייטן. מוהרא"ש זאגט, אז דאס וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא כא:): "קנאת סופרים תרבה חכמה", איז נישט פשוט מען זאגט

עס איז געווען א פרוי וואס פלעגט זייער מקנא זיין אירע שכנים, און זי פלעגט שטענדיג מוטשען איר מאן: "קוק ווי אונזערע שכנים גייען ארויס פארברענגען צוזאמען צוויי מאל א וואך, פארן וואס נעמסטו מ'ך קיינמאל נישט ארויס?" דער מאן פלעגט איר אלץ זאגן: "איך האב ליב צו זיין מיט דיר אין שטוב, וואס דארפסטו קוקן אויף די שכנים? דאס איז יענעמ'ס מעשה און דאס איז מ'ין מעשה", ער פלעגט איר זאגן:

אסאף מער - זאגט רבי נתן - דארף א מענטש זיין ביי זיך זייער שטארק נישט צו ווערן צעבראכן פון זיינע ערליכע חברים, ווען ער זעט ווי זיי שטייגן און זענען מצליח בעבודת השם, בשעת ווען מען קוקט זיך אן און מען זעט ווי אזוי מען זעט אויס וכו', "וכל זה אי אפשר לבאר בכתב, רק כל אחד יבין בעצמו כפי עניניו, וכנגד כל מיני מניעות וחלישות הדעת שבעולם צריכין לילך בדרך הנ"ל, בבחינת אחד הנה אברהם, לחשב כאלו הוא יחידי בעולם".

...

טון אונזער שליחות וואס מיר האבן צו טון אן באקומען א גלעט יעדן טאג

בנוגע וואס דו טראכסט צי איך דארף דיר יא צי נישט וכו'; איך טראכט זייער אסאך מאל צו מיר: ווי אזוי האט דער ליובאוויטשער רבי זכותו יגן עלינו מצליח געווען אויפצושטעלן גענעראלן שלוחים וואס זענען אזוי זעלבסטשטענדיג? זיי האבן נישט געדארפט יעדן טאג דעם בת קול וואס אבא אומנא האט באקומען; זיי איז גענוג געווען איינמאל א יאר צו הערן פון זייער רבי איין ווארט: "זאלסט ממשיך

דעם מענטש: 'דו דארפסט מקנא זיין א צווייטן און אים נאכמאכן', ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן נישט קנאת סופרים תרבה "סופרים", נאר קנאת סופרים תרבה "חכמה", ווייל די נקודה איז נישט יענעם נאכצומאכן, נאר ווען איך זע ווי יענער איז זייער שיין מצליח, תרבה "חכמה", דארף איך טראכטן צו מיר וואס קען איך טון אז איך זאל מצליח זיין אין מיין זאך? "

ווען דער רבי האט געענדיגט צו דערציילן די מעשה פונעם חכם מיט'ן תם האט דער רבי אויסגעפירט: "און אז דאס דאווענען איז נישט אזוי ווי עס דארף צו זיין, איז עס א שיקעלע מיט דריי עקן"; זעט מען אז ביי רוחניות דארף מען זיך אויף נישט מבלבל זיין פון א צווייטנס עבודה.

עס איז וויכטיג דו זאלסט נאכקוקן וואס דער הייליגער רבי נתן זאגט אויף דעם (ליקוטי הלכות, הלכות פסח ט, אות כב), פונקט ווי א מענטש דארף זיך מחזק זיין נישט צו האבן קיין התפעלות פון שלעכטע מענטשן וואס מאכן חזק פון אים ווען ער דינט דעם אייבערשטן, נאר מען דארף זיין זייער שטארק נישט צו ווערן צעפאלן, אזוי אויך, און נאך

גְּעֹלֵיבֵט דְּעַם אֵיבְעַרְשָׁטֶן אַז עַר
הָאֵט מִיר גְּעֶגְעֶבֶן אֵיזְעֶרְנֶע
כַּחוֹת צו טוֹן מִיין אַרְבַּעַט אָן דְּעַם
וואס איף זאל באקומען דעם בת קול:
"שְׁלוֹם עֲלֶיךָ אַבָּא אומנא"; איף האב
גְּעֶפֶפֶענט דְּעַם חֲדָר אַסְרוּ חַג פֶּסַח
שְׁנַת תש"ע, קיינער האט מיר נישט
געזאגט: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ אַבָּא אומנא",
ניטאמאל איין מאל אַ וואך האב איך
באקומען אַ בַּת קוֹל ווי אַבִּי וואס
פֿלֶעגט כאטש באקומען יעדן ערב
שְׁבַת דְּעַם באַגְרִיסוֹנֶג: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ
אַבִּי"; אַפֿשָׁר אויב עס איז געווען אַ
גוטע יאר האב איך זוכה געווען צו
באקומען פון מוהרא"ש אַ בַּת קוֹל
ווי רבא וואס האט באקומען איין
מאל אַ יאר: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ רבא".

ווען איך פֿלעג אַרײַנגיין צו
מוהרא"ש יעדן דאנערשטאג
נאכט נאכן שיעור האט מוהרא"ש
מיר נישט געגלעט זכו'; איף האב
געקוקט אויף מוהרא"ש און דאס
איז מיר געווען גענוג. איך בין נישט
געקומען צו מוהרא"ש ער זאל
שמיכלען צו מיר, איף האב נישט
געזוכט אַ רבי וואס זאל מיר ווייזן

זיין בֵּיטֶר שְׂאֵת וּבֵיטֶר עוֹז"; דאס
האט זיי געגעבן כח צו קענען זיצן
אַ גאַנץ יאר מיט אַ ווייב און קינדער
פאַרןואַרפֿן אין אַ שְׁטאַט וואו עס
געפונען זיך נישט קיין אידן, צומאל
אָן קיין פֿשר'ע עסן, און זיי האבן
זיך אליינס געדארפט באזארגן מיט
אלעס. אין אַזעלכע אומשטענדן
האבן זיי געהאט די אויפגאבע צו
זוכן ווי מען קען מִזְכָּה זיין אַ איד
מיט מְצוֹת תְּפִילִין, מִזְכָּה זיין אַ איד
מיט שְׁמִירַת שְׁבַת און נאך.

טראכט איך שטענדיג צו מיר: ווי
אזוי קען איך דאס פועלן, אז
מיר תלמידי היכל הקודש זאלן זיין
ביי זיך אייזן פֿעסט, פֿעלזן פֿעסט
- צו טון אונזער שליחות וואס מיר
האבן צו טון; פארשפרייטן די אמונה
אויף די גאַנצע וועלט - אָן דעם וואס
מען וועט באקומען אַ גלעט יעדן
טאג; ביז דערנוייל זע איך אז אויב
איך פאנגעס איין טאג צו געבן אַ
שמיכל פאר אַ תלמיד איז ער שוין
צעבראכן ביי זיך אויף פיצלעך; ער
האט שוין ספיקות צי ער זאל ממשיך
זיין מיט זיין עבודת הקודש.

צי מען דארף זיי יא אָדער מען דארף זיי נישט; די אלע וואס רעדן דרשות פון אַמונה אָדער שרייבן ספרים פון אַמונה, חיזוק, יראת שמים, זיי ברענגען אריין ריינקייט אין אידישע קינדער, די זענען פול מיט ספיקות: 'ווער דארף מיר?' 'וואס פעלט עס אויס?' 'יעדער ווייסט שוין'; אינטערעסאנט איז אָבער, אז עס קומען ארויס יעדן טאג אלפים טריף פסול און קיינער פון זיי האט נישט קיין שום ספק צי עס פעלט אויס ארויסצוגעבן נאך א שמוץ מאגאזין, נאך א מאווי, זיי טראכטן נישט: 'ווער דארף עס?' 'וואס בין איך מחדש?' זעט מען גלייך אז די אלע ספיקות און בלבולים זענען עצת היצור וואס ער וויל מחליש דעת זיין די אלע וואס האבן א כח אויפצוטון און מחזק זיין אידישע קינדער.

זיינע ווייסע ציין; איך האב געזוכט א רבי וואס קען מיר העלפן, אז איך זאל לעבן מיטן אייבערשטן, און ווען איך האב דאס געטראפן האב איך פארשטאנען אז דאס איז עס, (תהלים קלב, יד): "פה אשב כי אותיה". מיר האבן גלייך געעפנט די ישיבה, חדר, מיידל שולע וכו' וכו' און יעצט האבן מיר געעפנט א כולל - אן דעם וואס איינער זאל מיר ווייזן זיינע ציינער. דאס איז חוץ דעם וואס איך האב באקומען אנדערע קולות, נישט קיין בת קול נאר (שמות לב, יח): "קול ענות אנכי שמע", אזוי ווי רש"י זאגט דארט: "קול חרופין וגדופין וכו'"; דאס האב איך געהאט זיך אנצוהערן אלע יארן מבית ומחוץ.

די אלע וואס זענען מחזק אידישע קינדער זענען פול מיט בלבולים

דף כב

איבא בהאי שוקא בר עקמא דאתי

געבן יעדן איינעם א שמייכל

איף בעט דיר זייער דו זאלסט ארומגיין מיט א שמייכל. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית כב.): אלהו הנביא האט אמאל באגעגנט רבי ברוקא אויפן גאס, און ער האט אים געוויזן אויף צוויי מענטשן אז זיי זענען בני עולם הבא, ווייל זיי גייען ארום פרייליך מאכן אידישע קינדער, זיי שמייכלען צו יעדן איינעם. ווען זיי זעען ווי צוויי מענטשן קריגן זיך, מאכן זיי דארט פרייליך ביז זיי בעטן זיך איבער; זעט מען פון דעם דאס גרויסקייט פון ארום גיין מיט א שמייכל און פרייליך מאכן א צווייטן.

דאס גרויסקייט פון פרייליך מאכן א צווייטן

דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן מג): "עס זענען דא מענטשן וואס דרייען זיך ארום זייער צעבראכן פון די יסורים וואס זיי גייען אריבער און זיי קענען קיינעם

נישט דערציילן וואס זיי ליידן. זיי וואלטן ווען געוואלט דערציילן פאר איינעם וואס זיי גייען אריבער, אבער זיי האבן נישט מיט וועמען צו שמועסן, און ווען זיי זעהן א מענטש מיט א שמייכל, ווערן זיי אויפגעלעבט דורכדעם."

דער רבי ברענגט דארט אראפ די מעשה וואס די גמרא דערציילט (תענית כב.) רב ברוקא איז געגאנגען אויפן גאס און ער האט געטראפן אלהו הנביא, האט ער געבעטן פון אלהו הנביא ער זאל אים ווייזן ווער דא עס האט עולם הבא, האט אים אלהו הנביא געוויזן אויף צוויי מענטשן "זיי זענען מענטשן וואס וועלן זוכה זיין צו עולם הבא", איז רב ברוקא געלאפן צו זיי און געפרעגט: "זאגט מיר, וואס טוט איר?" האבן זיי געזאגט: "מיר זענען בדחנים; ווען מיר זעהן אז מענטשן קריגן זיך, גייען מיר צו צו זיי און מיר מאכן זיי פרייליך מיט אונזערע ווערטלעך ביז זיי ווערן פרייליך און

זעט מען פון דעם דאס גרויסקייט
פון פרייליך מאכן א צווייטן.

מאכן שלום, דערפאר האבן זיי
זוכה געווען צו זיין בני עולם הבא.

ושמעיה דקא מצדיק עליה דינא אנפשיה

ווי ער נעמט אן זיינע יסורים מיט
ליבשאפט, ער האט געזאגט דעם
פסוק (איכה א, יח): "צדיק הוא ה', כי
פיהו מריתי", דער אייבערשטער
איז גערעכט מיט אלעס וואס ער
טוט מיט מיר, ווייל איך האב אים
נישט געפאלגט; "פתח עליה ההיא
שעתא", האט ירמיהו הנביא געזאגט
אויף אים דעם פסוק (איכה ד, ט): "רוח
אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם",
דער משיח פונעם אייבערשטן איז
נפטר געווארן; ווען מען זעט א
מענטש ליגט מיט יסורים, ער איז
געלעכערט ווי א זיפ רחמנא לצלן
און האט נישט קיין קשיות אויפן
באשעפער - דער איז משיח.

דאס וועט משיח אין אונז אריין
ברענגען און דאס לערנט
מיט אונז דער הייליגער רבי;
אפילו עס גייט איבער שוועריקייטן
אין לעבן זאל מען זיך נישט
פארלירן גאר מצדיק זיין דעם

אפילו עס גייט איבער שוועריקייטן
זאל מען זיך נישט פארלירן

חכמינו זכרונם לברכה דערציילן
(מעניית כב): ווען דער הונקעדיגער
פרעה האט געשאסן דעם אידישן
קעניג, יאשיהו המלך, שטייט (דברי
הימים ב לה, כג): "וירו הירים למלך
יאשיהו, ויאמר המלך לעבדיו
העבירוני פי החליתי מאד", מען
האט אים געשאסן אזויפיל מאל
ביז ער איז געווארן געלעכערט ווי
א זיפ; בשעת דער קעניג יאשיהו
איז אויסגעגאנגען האט מען געזען
ווי זיינע ליפן שאקלען זיך, האט
ירמיהו הנביא געמיינט: "שמא חס
ושלום מילתא דלא מהגנא אמר
אגב צעריה", אפשר פון גרויס
צער רעדט ער חס ושלום קעגן די
אמונה? "גחין", האט ירמיהו הנביא
זיך צוגעבויגן צו הערן וואס ער
רעדט, "ושמעיה דקא מצדיק עליה
דינא אנפשיה", האט ער געהערט

דין אויף זיך און זאגן: "איך האב דיר ליב אייבערשטער!" דאס לערנט מען מיט אונזערע קינדער פון זייער יוגנט.

דף כג

היכי דשתלי לי אבהתי, שתלי נמי לכראי

לעבן זיבעציג יאר? ענטפערט אים יענער איד: "פי היכי דשתלי לי אבהתי, שתלי נמי לכראי", אזוי ווי מיינע עלטערן האבן איינגעפלאנצט פאר מיר, פלאנץ איך איין פאר די קומענדיגע דורות; דער רבי זאגט אויף די גמרא (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ב) אז דאס גייט ארויף אויף צדקה, אז א מענטש דארף טון פאר די קומענדיגע דורות.

דערפאר זאלסטו זיך שטארקן און ווייטער ממשיך זיין צו העלפן אז מיר זאלן האבן א פלאץ פאר אונזערע קינדער וואו מיר וועלן זיי מחנך זיין אזוי ווי מוה"ר"ש זכרונו לברכה האט אונז איבערגעגעבן פון הייליגן רבין.

מיר דארפן טון דאס וואס מען האט געטון פאר אונז

דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס פאר א זכות דו האסט אז דו העלפסט די מוסד אז אלעס זאל גיין אזוי ווי עס דארף צו זיין; מיר דארפן טון דאס וואס מען האט געטון פאר אונז, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (מעניית כג.) אז חוני המעגל האט געזען ווי איינער פלאנצט איין א באקסער בוים, האט ער אים געפרעגט: "ווי לאנג נעמט פון ווען מען פלאנצט אזא בוים ביז עס וואקסט ארויס פירות דערפון?" האט יענער געענטפערט: "זיבעציג יאר", פּרעגט אים חוני המעגל: "פשיטא לך דחיית שבעין שנין" דו ביסט אזוי זיכער אז דו גייסט

או חֲבֵרוֹתָא אוּ מִיתוּתָא

א מְעַנְטֵשׁ מוּז הָאבָן אַ גוּטער
חֲבֵר וואס איז אים מְחֻזַק און
הַעֲלָפֵט אים

אַ מְעַנְטֵשׁ מוּז הָאבָן אַ גוּטער חֲבֵר
וואס איז אים מְחֻזַק און הַעֲלָפֵט
אים, בְּמִשְׁפָּה אַזויפיל יאָרן וואס דער
אייבערשטער האט מיר געגעבן די
זכיה צו לערנען מיט בחורים און
אינגעלייט האב איך געזען דאס
וואס חוּנִי הַמַּעֲגָל האט געזאגט
(פּעֲנִית כג.) ווען ער איז אויפגעשטאנען
נאכן שלאפן זיבעציג יאר, קיינער
האט אים נישט געגלייבט אז ער איז
חוּנִי הַמַּעֲגָל און מען האט געלאכט
פון אים, האט ער געבעטן דעם
אייבערשטן אז ער וויל שטארבן,
און ער איז געשטארבן; האט רבא
געזאגט, דאס איז פֿשט וואס מענטשן
זאגן: "או חֲבֵרוֹתָא אוּ מִיתוּתָא",
אָדער האב איך אַ חֲבֵר, און אז נישט
וויל איך שטארבן; ווייל אַ מְעַנְטֵשׁ
מוז האבן אַ גוּטער חֲבֵר וואס איז אים
מְחֻזַק אין עבודת השם.

פון איין זייט בין איך דיין רבי,
ווייל דו האסט געלערנט ביי

מיר אסאך יארן אין ישיבה; אָבער
פון דער אַנדערע זייט בין איך דיין
חֲבֵר וואס מיר בייִדע קומען צום
הייליגן רבי'ן לערנען, און אז מען
האט אַ גוּטער חֲבֵר קען מען זייער
שטארק מצליח זיין.

אַזוי זאָגט דער הייליגער רבי ר'
אַלִימֶלֶךְ זכותו יגן עלינו (צעטל
קטן, סימן יג): "לספר בכל פעם לפני
המורה לו דרך השם, ואפילו לפני
חבר נאמן - כל המחשבות והרהורים
רעים אשר הם נגד תורתנו הקדושה,
אשר היצר הרע מעלה אותן על מוחו
ולבו, הן בשעת תורה ותפלה, הן
בשכבו על מטתו, והן באמצע היום.
ולא יעלים שום דבר מחמת הבושה,
ונמצא על ידי סיפור הדברים שמוציא
מכח אל הפועל, משבר את כח היצר
הרע, שלא יוכל להתגבר עליו כל
כך בפעם אחרת, חוץ עצה הטובה
אשר יוכל לקבל מחבירו שהוא דרך
השם, והוא סגולה נפלאה", מען זאל
פארציילן פאר אַ רבי וואס לערנט
אויס ווי אַזוי צו זיין אן ערליכער

האדם" וואס איז די ריכטיגע וועג ווי אזוי א מענטש זאל זיך פירן? "רבי יהושע אומר, חבר טוב", רבי יהושע זאגט ער זאל זיך נעמען א גוטער חבר, ווייל אז מען האט א גוטע חבר קען מען זיך מחזק זיין איינער דעם צווייטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לה) דורך א חבר קען א מענטש איבער חזרן אלע תורות פונעם צדיק, אזוי אויף קען מען זיך לערנען פון א חבר מער וויפיל מען לערנט פונעם רבי'ן, אזוי ווי רבי חנינא האט געזאגט (פעניית ז): "הרבה למדתי מרבתי, ומחברי יותר מרבתי", איך האב געלערנט אסאך תורה פון מיינע רבי'ס, אבער פון מיינע חברים האב איך געלערנט נאך מער ווי פון מיינע רבי'ס.

א חבר איז נאר דער וואס איז מחזק צו עבודת השם; מיר געפונען ביי דוד המלך ווי עס ווערט אויסגערעכנט אין תנ"ך אלע יועצים ביי דוד המלך אין פאלאץ, צווישן אנדערע טרעפט מען (דברי חיים-א כו, לג): "וחושי הארפי, רע המלך", חושי הארפי דער חבר פון דוד

איד, אדער אפילו פאר אן ערליכער חבר - אלע מחשבות וואס דער יצר הרע ברענגט אריין אינעם מענטש; מען זאל גארנישט באהאלטן צוליב בושה, נאר מען זאל פארציילן אלע מחשבות וואס מען טראכט, סיי בשעת'ן דאווענען, סיי בשעת מען לערנט, און סיי די מחשבות וואס מען טראכט ווען מען ליגט אין בעט, און דורכ'ן טאג. און ער זאגט אן אינטערעסאנטע זאך, אז חוץ וואס מען קען באקומען א עציה טובה פונעם רבי אדער חבר, דאס אליינס - אז מען זאגט ארויס די מחשבות, צעברעכט דעם יצר הרע, און אלע שלעכטע געדאנקען גייען אוועק.

א חבר איז איינער וואס ווען איך גיי אריבער א צרה איז ער מיך מחזק א מענטש דארף האבן א חבר, ווייל אליינס איז זייער שווער זיך צו דערהאלטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פעניית כג): "או חברותא או מיתותא", אויב מען האט נישט א גוטע חבר איז מען ווי א טויטער מענטש; נאך זאגן אונז די הייליגע חכמים זכרונם לברכה (אבות ב, ט): "איזוהי דרך ישראל שידבק בה

פון שטוב, אנטלויפן פון זייער לעבן - דאס זענען נישט קיין חברים, זיי זענען אינו מן הישוב, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (קידושין מ:): "כל שאין בידו מקרא, משנה, ודרך ארץ, אינו מן הישוב"; סתם זיצן און שמועסן מיט אינגעלייט וואס עס קומט נישט ארויס פון די שמועסן קיין חיוזק צו לערנען חומש רש"י יעדן טאג, אדער משניות, אדער בענגן פרנסה - עפעס תכלית, איז דאס אינו מן הישוב.

א חבר איז איינער וואס ווען איך גיי אריבער א צרה, איך גיי אריבער בזיונות - שטארקט ער מיר און ער איז מיר מחזק; ווען קיינער וויל נישט קוקן אויף מיר וכו', וכו', דעמאלט קען מען זען וואס הייסט א חבר.

אז מענטש וועט גוט קוקן אויף זיך, וועט ער זען, אז יעדע שטיק צייט מיינט ער אז ער האט אנדערע בעסטע חברים און פלוצלינג טוישט זיך עס, אלע זיינע חברים זענען פלוצלינג פארשוואונדן געווארן...

המלך, פארנוואס באקומט ער דעם טיטל "רעה המלך"? זאגט רש"י (שם) ווייל ווען דוד המלך איז אריבער די מעשה פון בת שבע, האט דוד המלך געפרעגט חושי הארפי אויב ער זאל תשובה טון, צי דער אייבערשטער וועט אננעמען זיין תשובה, האט אים חושי הארפי מחזק געווען ער זאל תשובה טון, דעריבער ווערט ער אנגערופן "רע המלך", דוד המלך'ס חבר; ווייל נאר דאס איז א חבר, דער וואס איז מחזק מען זאל תשובה טון.

מוהרא"ש פלעגט מיט אונז שטענדיג חזרין אז א מענטש האט נישט קיינעם בזה העולם, ווייל יעדער איינער מיינט נאר זיך אליינס, און ווען א מענטש פאלט אריין אין א צרה וועלן זיי דיר נישט העלפן; ענדערש פארברענג מיט דיין ווייב און קינדער, ווייל דאס וועט איבער בלייבן פון דיר.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה זאגט: "א אינגערמאן האט נאר איין חבר - זיין ווייב"; סתם פארברענען נעכט מיט אינגעלייט וואס אנטלויפן

האשה מצויה בבית, ונותנת פת לעני וקרובה הנאתו

די פרויען האבן א גרויסע זכות
אין צדקה

חכמינו זכרונם לברכה דערציילן
(מענית כג.) אמאל איז געווען א
טרוקעניש אין ארץ ישראל - עס
האט נישט גערעגנט, איז דער צדיק
אבא חלקיה - אן אייניקל פון חוני
המעגל - ארויפגעגאנגען צוזאמען
מיט זיין ווייב אויפ'ן דאך פון זייער
הויז, ער איז געגאנגען ביי איין זייט
פון די דאך און זי ביי די צווייטע
זייט, און זיי האבן געבעטן דעם
אייבערשטן אז עס זאל רעגענען און
מען זאל נישט שטארבן פון הונגער,
נאך א קורצע צייט האט מען געזען
ווי אזוי עס קומען צו גיין שווארצע
וואלקענעס פון די זייט וואו זיין
ווייב איז געשטאנען און געבעטן
דעם אייבערשטן.

האבן די חכמים געפרעגט אבא
חלקיה פארוואס דער

אייבערשטער האט אנגענומען אירע
תפילות שנעלער ווי זיינע תפילות?
האט ער געענטפערט: "משום
שהאשה מצויה בבית, ונותנת פת
לעני וקרובה הנאתו; ואני נותן מעות
לעני ואין הנאתו קרובה", ווען אן
ארעמאן קלאפט אריין אין שטוב און
בעט צדקה, און די פרוי געבט אים
עסן, האט דער ארעמאן גלייך הנאה,
אבער ווען דער ארעמאן גייט נאך
געלט אין שול, און דער מאן געבט
אים געלט, קען ער נאך גארנישט טון
מיט דעם, ווייל געלט קען מען נישט
עסן, נאר ער דארף נאך גיין קויפן
עסן וכו'. קומט אויס אז וויבאלד
די פרויען זענען אין שטוב און ווען
זיי געבן צו עסן פאר א איד איז זיך
זענער מחז' גלייך, האט די פרוי
א גרויסע זכות, און אירע תפילות
ווערן זייער שנעל אנגענומען.

דף כד

ומפייסין ליה עד דאתי וקררי

ווייזן די פישעלעך, ביז ער הייבט אָן לערנען". זעט מען פון דעם אז אויב א מלמד, א טיטשער, געבט אַכטונג אויף דעם אייבערשטניס קינדער, האט מען א כח, און מען נעמט אָן אלע תפילות.

דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ד): "עקר העבודה לשבר האכזריות להפכו לרחמנות" א מענטש זאל איבערדרייען זיין פעס אויף רחמנות, אייביג פראבירן צו טראכטן מיט רחמנות אויף א צווייטן מענטש און נישט קוקן שלעכט אויף א צווייטן; אויב מען זעט ווי איינער פירט זיך אויף נישט אזוי ווי עס דארף, און מען ווערט ברוגז אויף יענעם, זאל מען ארייננעמען אין קאפ א רחמנות געפיל אויף יענעם, און טראכטן אז יענער איז א גרויסער רחמנות.

בפֿרט ווען מען איז מחנך קינדער; אויב דער מלמד אָדער טיטשער טראכט שלעכט אויפ'ן קינד, זענען זיי גורם אז דער קינד זאל נישט קענען וואקסן. אָבער ווען א מחנך

א מלמד, א טיטשער, וואס געבן אַכטונג אויף די קינדער, האבן א כח, מען נעמט אָן ויערע תפילות

חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה דְעֲרַצִּילָן (תענית כד.) עס איז אמאל געווען א טרוקעניש - עס האט נישט גערעגנט פאר א לאנגע צייט, א פשוט'ער איד איז צוגעגאנגען צום עמוד, און גלייך ווען ער האט געזאגט: "משיב הרוח, ומוריד הגשם" האט אָנגעפאנגען צו גיין א גאס רעגן, האט מען אים געפרעגט: וואס זענען די גוטע מעשים וואס דו טוסט? האט ער געזאגט: "איך בין א מלמד דרדקי - איך לערן מיט אידישע קינדער, און איך מאך נישט קיין חילוק פון א קינד וואס דער טאטע צאלט מיר געלט אז איך זאל לערנען מיט אים, אָדער א קינד וואס דער טאטע צאלט מיר נישט; נאך א מנהג האב איך, אז ווען איך זע א קינד וואס וויל נישט לערנען, בין איך אים משחד, איך האב אין שטוב א פיש טאנק, און איך רעד אים צו, אז אויב ער וועט לערנען וועל איך אים

האט אזוי נאכגעברומט, האט רבי נתן געזאגט פאר רבי נחמן טולטשינער: "נחמן! לאך נישט; גלייב מיר, ווען מיר וואלטן געפאלגט דעם רבי'ן, און געקוקט גוט אויף יעדן איינעם, וואלטן מיר געקענט די גאנצע וועלט מחזיר בתשובה זיין".

א טיטשער דארף שטענדיג געדענקען אז קינדער זענען קינדער; מען דארף אלץ פרוברן א וועג ווי אזוי צו מאכן אינטערעסאנט די לימודים אז די קינדער זאלן צולייגן קאפ צו די לימודים. אזוי ווי ווען מען געבט צו עסן פאר קליינע קינדער, געווענליך ווילן קינדער נישט עסן קיין געזונטע עסן: ברויט, מילך, פלייש וכו', איז דא צוויי וועגן ווי אזוי מען מאכט זיי עסן, אדער מיט א גרינגע וועג: מען שלאגט, מען שרייט, מען סטראשעט וכו' - דעמאלט פאלגן די קינדער, אדער איז דא א צווייטע וועג: מיט גוטן, מיט חקמה, מען דערציילט זיי א מעשה און אינמיטן די מעשה נארט מען אריין אין זיי דאס עסן וכו'.

טראגן קינדער זען בעלי חיים

עס איז נישט קיין פראבלעם אים צו טראגן זען בעלי חיים וכו';

קוקט גוט אויפ'ן קינד, דאס העלפט דעם קינד צו וועלן זיין בעסער, אבער ווען דער קינד שפירט אז מען האלט נישט פון אים; מען שרייט אויף אים און מען געבט אים יעדע מינוט א צווייטע מוסר דרשה, ווערט ער זייער צעבראכן פון אינעווייניג, און ער פארלירט זיין ווילן צו זיין גוט.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רפב) אפילו א מענטש וואס איז א רשע רחמנא לצלן, אויב מען זוכט אין אים עפעס א גוטע נקודה, העלפט מען אים אז ער זאל ארויסגיין פון זיין שלעכטס, און דער רבי טיטשט מיט דעם דער פסוק (תהלים לו, י): "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו", אז מען טרעפט עפעס א קליינע גוטע זאך, ועוד מעט ואין רשע - עס איז דא אין אים אביסל גוטס, והתבוננת על מקומו ואיננו - נאכדעם ווען איר קוק אויף אים, זע איר אז ער איז נישט דער מענטש פון פריער, ער איז געווארן א צדיק.

רבי נתן זכרוננו לברכה איז אמאל געפארן מיט זיין תלמיד רבי נחמן טולטשינער זכרוננו לברכה, אויפ'ן וועג האט רבי נתן גע'חזר'ט די תורה פון אומרה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב) און רבי נחמן טולטשינער

טאטע צאלט מיר געלט אז איך זאל
 לערנען מיט אים, אדער א קינד וואס
 דער טאטע צאלט מיר נישט; נאך
 א מנהג האב איך, אז ווען איך זע
 א קינד וואס וויל נישט לערנען, בין
 איך אים משחד. איך האב אין שטוב
 א פיש טאנק, און איך רעד אים צו,
 אז אויב ער וועט לערנען וועל איך
 אים ווייזן די פישלעך, ביז ער הייבט
 אן לערנען". זעט מען פון דעם אז
 אסאך מאל דארף מען משחד זיין
 קינדער מיט בעלי חיים וכו' זיי זאלן
 לערנען פלייסיג.

חכמינו זכרונם לברכה דערציילן
 (תענית כד.) עס איז אמאל געווען א
 טרוקעניש - עס האט נישט גערעגנט
 פאר א לאנגע צייט, א פשוטער
 איד איז צוגעגאנגען צום עמוד,
 און גלייך ווען ער האט געזאגט:
 "משיב הרוח, ומוריד הגשם" האט
 אנגעפאנגען צו גיין א גאס רעגן,
 האט מען אים געפרעגט: "וואס
 זענען די גוטע מעשים וואס דו
 טוסט?" האט ער געענטפערט: "איך
 בין א מלמד דרדקי - איך לערן מיט
 אידישע קינדער, און איך מאך נישט
 קיין חילוק פון א קינד וואס דער

איבסיה וחלש דעתיה ואתא מימרא

זכרונם לברכה דערציילן (תענית כד):
 עס איז אמאל געווען א שווערע
 הונגער און רב פפא האט גוזר תענית
 געווען עס זאל קומען רעגן, אבער
 עס איז נישט געקומען קיין רעגן.
 אינצווישן איז ער געווארן זייער
 פאר'חלש'ט און כדי זיך צו דערכאפן
 דאס הארץ האט ער געגעסן א קליין
 לעפל גריז, און ער האט ווייטער
 געבעטן דעם אייבערשטן אז עס זאל
 רעגענען אבער עס האט נאכאלץ

ווען מען גייט אריבער א שווערע
 צייט און מען דערהאלט זיך, קען
 מען פועל'ן גרויסע זאכן
 ווען א מענטש האט א חלישות
 הדעת און ער דעהאלט זיך,
 קען ער פועל'ן גרויסע זאכן. דער
 הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות
 תשובה, סימן כה): "חלישות דעתו של
 האדם הוא גדולה מתענית", ווען א
 מענטש ווערט פארשעמט איז דאס
 גרעסער ווי א תענית. אזוי ווי חכמינו

גַּעגָּאָנְגֶען מײַט אײַנעם פֿון אַנְשׂי
שְׁלוֹמִינוּ צום הײַלִּיגֶן רִבִּינ׳ס צײַון,
אויפֿ'ן וועג איז צוגעקומען אַ מַתְנַגַּד
און גַּעוואַרפֿן אויפֿ'ן טִשְׁעֲרִינֶער רִבִּי
אַ שְׁטִיק צוֹאָה. דער טִשְׁעֲרִינֶער רִבִּי
איז גַּעגָּאָנְגֶען מײַט אַ שײַנע זײַדענע
בַּעקִיטֶשע און די בַּעקִיטֶשע איז אים
פֿאַרשְׁמִירט גַּעוואַרן, ער האט זײַך
אַפֿער נישט וויסנדיג גַּעמאַכט פֿון
דעם נאַר ער איז ווייטער גַּעגָּאָנְגֶען,
אַפֿער דער אַנדערער וואס איז
מײַטגַּעגָּאָנְגֶען מײַט אים האט זײַך
אויסגַּעֲדִירִיִדט צו דעם מַתְנַגַּד און
אַנְגַּעפֿאַנְגֶען שְׁרײַען: "שִׁגָּץ!" וכו',
און דער מַתְנַגַּד האט צוריק גַּעשְׁרִיגֶן
וכו'. האט דער טִשְׁעֲרִינֶער רִבִּי אים
אַנְגַּעכאַפֿט און גַּעזאַגט: "שׁווייג,
דאס איז דאָך אונזער זאַך", און ער
האט צוגַּעלִייגט: "אויב אַ מַענטֶש
שׁווייגט אַפּ אויף בִּזְיוֹנוֹת איז ער
זוכה צו גאַר שײַנע זאַכן אויף
דער וועלט".

נישט גַּערעגֶנט, האט זײַך רב נַחֲמָן
אַנגערופֿן צו אים: "בֵּר אושְׁפֹּזִתִי,
איך מײַן אַז אויב דער הער וועט
עסן נאָך אַ לַעפֿל גִּרִיז, וועט אַפֿשֶׁר
דַּעמאַלט קומען רַעגֶן", פֿאַרצײלט
די גַמְרָא אַז רב פֿפֿא האט גַעהאט
פֿון דעם חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת און עס האט
אַנגעהויבן גײן אַ רַעגֶן; זעט מען
פֿון דעם אַז אַמאַל קען אַ מַענטֶש
בַּעטן און בַּעטן און וואַרטן אויף אַ
ישועה און עס האלט זײַך צוריק פֿון
קומען, און ווען מען גײט אַריבער
אַ שׁווערע צײַט און מען דַּערהאַלט
זײַך; מען גײט נישט אַוועק פֿונעם
אַיבֿערשטן, איז מען זוכה אַז מען
פֿוּעלֶט גרויסע זאַכן.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א',
סימן ו'): "וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה
כְּשִׁישְׁמַע בְּזִיוּנוֹ, יָדַם וַיִּשְׁתַּק", אַז
מען ווערט פֿאַרשעמט און מען
שׁווייגט אַפּ, דאס איז דער עיקר ווי
אַזוי מען טוט תְּשׁוּבָה; מוהֲרַא"ש
האט דַּערצײלט אַז אַמאַל איז דער
טִשְׁעֲרִינֶער רִבִּי זַכָּר צִדִּיק לְבַרְכָּה

דף כה

בית זה שקיירה רבי חנינה בן דוסא בתפלתו

א גס, "וְאָמְרוּ לִי בֵּית זֶה שְׁקִירָה רַבִּי חֲנִינְיָה בֶּן דּוּסָא בְּתַפְלָתוֹ", דִּי הֶעֱלָצַעַר הָאֲבָן זִיף אוֹיִסְגַּעְצוּיָגֵן אַזוֹי הָאֵט מֵעַן גַּעְקַעְנֵט עֲנִידִיגֵן דְּעַם דָּאף, אוֹן מֵעַן הָאֵט מִיר גַּעְזָאָט: "דְּעַם שְׁטוֹב הָאֵט רַבִּי חֲנִינְיָה בֶּן דּוּסָא גַּעְבוּיֵט מִיֵּט תְּפִלָּה".

גַּעְנוּי דָּאס קַעַן מֵעַן זָאָגֵן אוֹיִפֿ'ן בִּנְיָן אִין אוֹמָאן; וְוַעַר עֵס זַעַט דְּעַם בִּנְיָן קַעַן זָאָגֵן: "אִיף הָאֵב גַּעְזַעַן אַ בִּנְיָן וְוַאס מֵעַן הָאֵט גַּעְבוּיֵט מִיֵּט תְּפִלָּה"; עֵס לִיגֵט שׁוּיֵן אִינְעַם בִּנְיָן סְחוּרָה אִין וְוַעַרְד פּוֹן אַ מִילְיָאָן אוֹן אַ הָאֵלֵב דָּאֵלְעַר, דָּאס אִיז נָאָר פּוֹן תְּפִלָּה.

אִיף הָאֵב גַּעְזַעַן אַ בִּנְיָן וְוַאס מֵעַן הָאֵט גַּעְבוּיֵט מִיֵּט תְּפִלָּה

חֲכַמֵּינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה דְּעַרְצִיילֵן (תענית כה.): פֿלִימוֹ הָאֵט גַּעְזָאָט: "אֲנִי רְאִיתִי אוֹתוֹ הַבַּיִת וְהָיוּ קוֹרוֹתָיו יוֹצְאוֹת אִמָּה לְפָאָן וְאִמָּה לְפָאָן", אִיף הָאֵב גַּעְזַעַן דְּעַם הוּיז וְוַאס דְּעַר הֵיילִיגְעַר צְדִיק רַבִּי חֲנִינְיָה בֶּן דּוּסָא הָאֵט גַּעְבוּיֵט מִיֵּט תְּפִלָּה. אַ פְּרוּי אִיז גַּעְקוּמֵעַן צו אִים וְוִינְעַן, זִי הָאֵט גַּעְבוּיֵט אַ הוּיז אוֹן מֵעַן קַעַן גִּישְׁט עֲנִידִיגֵן דְּעַם דָּאף וְוִייל דִּי הֶעֱלָצַעַר זַעְנַעַן קוֹרֶץ גַּעְשְׁנִיטֶן, עֵס קוּמֵט גִּישְׁט אָן אוֹיִף דִּי לְעַנְג פּוֹנְעַם הוּיז, הָאֵט רַבִּי חֲנִינְיָה בֶּן דּוּסָא גַּעְפֿעַטֶן דְּעַם אִיבְעַרְשְׁטֶן אוֹן עֵס אִיז גַּעְשְׁעַן

לא מפני שזה גדול מזה, אלא שזה מעביר על מדותיו וזה אינו מעביר על מדותיו

דאם גרויסקייט פון נאכגעפן,
אפילו יענער איז נישט גערעכט

איך בעט דיר זייער דו זאלסט זיין א ותן אין שטוב; ווי מער א מענטש איז מותר האט ער א כח צו באקומען פונעם אייבערשטן וואס ער וויל. חקמינו זכרונם לברכה דערציילן (תענית כה:): "מעשה ברבי אליעזר שירד לפני התבה ואמר כ"ד ברכות ולא נענה", עס איז געווען אמאל א טרוקעניש, מען האט געמאכט א תענית און רבי אליעזר איז געווען דער שליח ציבור, ער האט געזאגט די פיר און צוואנציג ברכות וואס חז"ל האבן מתקן געווען צו זאגן ביי א יום תענית און עס איז נאכאלץ נישט געקומען קיין רעגן, "ירד רבי עקיבא אחריו ואמר: 'אבינו מלפנו אין לנו מלך אלא אתה, אבינו מלפנו למענה רחם עלינו', וירדו גשמים", האט רבי עקיבא מתפלל געווען און געזאגט: "אבינו מלפנו אין לנו מלך אלא אתה, אבינו מלפנו למענה רחם עלינו", און עס האט גלייך אנגעהויבן רעגענען.

"הווי מרנני רבנן, יצתה בת קול ואמרה: 'לא מפני שזה גדול מזה, אלא שזה מעביר על מדותיו וזה אינו מעביר על מדותיו'". האט מען אנגעהויבן רעדן שלעכט'ס אויף רבי אליעזר, ווייל מען האט געזען אז ווען רבי עקיבא האט מתפלל געווען איז גלייך געקומען רעגן, און ווען ער האט געבעטן איז נישט געקומען רעגן. איז ארויס א בת קול פון הימל און אויסגערופן: "נישט ווייל רבי עקיבא איז גרעסער פון רבי אליעזר האט מען אנגענומען זיינע תפילות, נאר ווייל רבי עקיבא איז א ותן, ער איז מעביר על מדותיו", און ווער עס געבט נאך און קריגט זיך נישט, אפילו ווען ער איז גערעכט, העלפט אים דער אייבערשטער און מען געבט אים נאך וואס ער דארף.

זעט מען פון דעם אז ווי מער א מענטש געבט נאך, בפרט אין שטוב וואס דארט דארף מען זיין א ותן, באקומען ער נאכדעם וואס ער בעט פונעם אייבערשטן.

דף כט

משנכנסם אדר מרבין בשמחה

כרצונו, ועל כן קשה לו לישוב דעתו. רק על ידי השמחה יוכל להנהיג המלח כרצונו, ויוכל לישוב דעתו; כי שמחה הוא עולם החרות, בבחינת: 'כי בשמחה תצאו', שעל ידי שמחה נעשים בן חורין, ויוצאין מן הגלות, אז א מענטש איז בשמחה ווערט ער א פרייער מענטש, דער מלח איז אים נישט מצומצם, און ווען מען איז פרייליך קומט מען צו ישוב הדעת, און אזוי ווערט מען אן ערליכער איד.

דערפאר דארפן מיר ארבעטן אויף מדת השמחה - אויפזוכן די גוטס וואס דער אייבערשטער טוט מיט אונז, און אים דאנקען און לויבן. דער רבי זאגט (ספר המידות אות אהבה, סימן ח): "על ידי אמירת הלל בקול גדול, זוכים לאהבת השם ותברך", אז מען זאגט הלל אויפ'ן קול איז מען זוכה ליב צו האבן דעם אייבערשטן. נאך זאגט דער רבי (שם אות מריבה, סימן א): "על ידי קריאת הלל יושיע לך הקדוש ברוך הוא מאויביך", אז מען זאגט הלל וועט דער אייבערשטער

מען פארמערט די קדושה
דורך שמחה

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית כט): "משנכנס אדר מרבין בשמחה", און מוהרא"ש זאגט נאך פון צדיקים: 'מרבין' - מען פארמערט די קדושה, 'בשמחה' - דורך שמחה; דערפאר זאלסטו זען צו זיין פרייליך.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ט): "מה שהעולם רחוקים מהשם ותברך, ואינם מתקרבים אליו ותברך, הוא רק מחמת שאין להם ישוב הדעת, ואינם מישבין עצמן, פארוואס זענען מענטשן אזוי געפאלן ביי זיך און זיי זענען נישט נאנט צום אייבערשטן? ווייל מען האט נישט קיין ישוב הדעת - מען טראכט נישט פון תכלית; זאגט אבער דער רבי, ווי אזוי קען מען זוכה זיין צו ישוב הדעת, און צו האבן א קלארע מלח צו וויסן וואס מען האט צו טון דא אויף דער וועלט? "אך דע, שעל ידי מרה שחורה אי אפשר להנהיג את המלח

נאף זאגט דער רבי (שם אות שרים, סימן א): "אמירת הלל וצדקה, מסגלין לחן בעיני השר", אז מען זאגט הלל באקומט מען חן; ווייל ווי מער א מענטש דאקט דעם אייבערשטן ווערט ער א פרייליכער מענטש און יעדער האט ליב א פרייליכער מענטש.

ווי אזוי ווערט מען פרייליך?

מען דארף טרעפן אין זיך גוטע זאכן אזוי ווערט מען פרייליך; יעדער איד איז אנגעפילט מיט אזויפיל גוטס. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פרכות נז). אויפן פסוק (שיר השירים ד, א): "כפלה הרמון רקתך" - מאי רקתך? אפילו ריקנין שפך מלאים מצות כרמון, אפילו מענטשן וואס זענען ליידג זענען אויף פול מיט מצות אזוי ווי א מילגרום; אז דו וועסט גוט קוקן וועסטו טרעפן אין דיר זייער אסאך גוטס.

העלפן מען זאל קענען בייקומען אלע פיינט; יעדער האט פיינט, בפרט דער גרויסער פיינט דער יצר הרע, וואס ער האט פיינט א מענטש, און ער וויל אים נאר צונעמען די וועלט און יענע וועלט. אזוי ווי רבי אברהם בן רבי נחמן זכרונם לברכה האט געזאגט: "דער סוף מם האט אזוי פיינט דעם מענטש און ער וויל אים אינגאנצן אויסרייסן; נישט נאר צונעמען זיין רוחניות, ער וויל אים צונעמען זיין גשמיות אויף". אזוי ווי מען זעט ממש בחוש, אז די אלע וואס פאלן אריין אין זיין נעץ, קודם נעמט ער צו די אויגן - ער מאכט אז דער מענטש זאל קוקן שמוציגע מאויס, נאכדעם פאלט דער מענטש אראפ אין עבירות רחמנא לצלן, און נאכדעם אנטלויפט ער פון זיין משפחה, אדער די משפחה לויפט פון אים אנוועק, און ער בלייבט איינער אליין אפגעריסן, אפגעשליסן און איינגעטונקען ראשו ורובו אין עקעלדיגע עבירות.

לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים

אין דעם טאג איז געווארן שלום
צווישן די שבטים

אויף הייבט זיך שוין היינט אן די
הארה פון ראש השנה - פון
חמשה עשר באב איז דא פערציג
טעג ביז ראש השנה; צדיקים פלעגן
שוין וואונטשן א פתיכה ונתימה
טובה פון חמשה עשר באב. דערפאר
דארפן מיר זיך שוין אנגרייטן פאר
דעם גרויסן טאג - דעם יום הדין ראש
השנה מיט מצות ומעשים טובים.

די בעסטע זאך ווי אזוי מען קען זיך
אנגרייטן פאר'ן יום הדין איז
מיט לערנען די הייליגע תורה;
מוהרא"ש זכרוננו לברכה איז
געקומען אין קעמפ חמשה עשר
באב תשע"א און צוגעזאגט פאר
יעדן בחור וואס וועט לערנען יעדן
טאג גאנץ מסכת תענית פון חמשה
עשר באב ביז ראש השנה, אז ער
וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך
ראש השנה.

אין אומאן האט מיר מוהרא"ש
זכרוננו לברכה גערופן און
געזאגט: "זע צו קומען מיט אלע

חקמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית
ל:): "אמר רבן שמעון בן
גמליאל לא היו ימים טובים לישראל
בחמשה עשר באב וכיום הכפורים"
פרעגן די הייליגע חכמים: מילא יום
כיפור איז דער גרעסטער יום טוב,
ווייל דער אייבערשטער איז מוחל
אלע עבירות פאר יעדן איינעם, אויף
האט מען אין דעם טאג געגעבן די
לוחות, אבער וואס איז דער גרויסער
יום טוב פון חמשה עשר באב? זאגט
די גמרא: "אמר רב יהודה אמר
שמואל יום שהותרו שבטים לבוא
זה בזה" אין דעם טאג איז געווארן
שלום צווישן די שבטים, דערפאר
זענען די צוויי טעג זייער גרויס, יום
כיפור בעט מען זיך איבער מיטן
אייבערשטן, און חמשה עשר באב
בעט מען זיך איבער איינער מיטן
צווייטן, דערפאר איז עס אזא גרויסע
טאג ווי יום כיפור.

בְּחֹרִים עָרַב רֹאשׁ הַשָּׁנָה בֵּינָאֲכַט בֵּי חֲצוֹת בֵּימֵי רַבִּינָס צִיּוֹן, וְוִייל אִיךְ ווִיל קוֹמְעֵן צוּם רַבִּיז׳ן מִיט אַלע הוֹנְדֶרְטֶטער פֿלעטער גַמְרָא וואס די בְּחֹרִים האָבן גַעלֶערַנט, אִיךְ ווִיל ווייזן פֿאַר׳ן רַבִּיז׳ן ווי אַזוי די בְּחֹרִים האָבן זיך צוגעגרייט צום יום הַדִּין.

דאס איז געווען מוהרא״ש - ווי מער אַרײַנברענגען אין בְּחֹרִים און אין אַינגעלייט לימוד התורה, צו ווייזן פֿאַר יעדן אַיינעם אַז יעדער אַיינער קען לערנען, נישט קיין חילוק צי מען האט אַ גוטן קאפּ צי אַ שוואַכע קאפּ, דער עיקר זאל מען עפֿענען אַ מַשְׁנִיּוֹת און גרויס זיין פֿרקים מַשְׁנִיּוֹת און דפּים גמרא.

פרוץ השם די יאר האָבן אַלע בְּחֹרִים אַנגענומען די הַבְּטָחָה פון מוהרא״ש זכרוננו לְבִרְכָה, און זיך געזעצט לערנען מַסְכַּת תַּעֲנִית; היינט צופֿרי קום אִיךְ אַרײַן אין שויל, זע אִיךְ ווי בְּחֹרִים זיצן און זאַגן מיט אַזאַ חיות מיט אַ בְּרַעַן, ווִיל אִיךְ

דיר אִיךְ בְּעֵטָן אַז דו זאַלסט אִיךְ אָנְהֵיבֵן צו לערנען מער פון היינט און ווייטער, אַזוי ווי חַכְמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה זאַגן (תַּעֲנִית ל:): ״מִכָּאן וְאֵילָךְ דְּמוֹסִיף יוֹסִיף וּדְלָא מוֹסִיף יֵאָסֵף״, זאַגט רש״י: ״מִכָּאן וְאֵילָךְ: מִחֲמַשָּׁה עֶשֶׂר בָּאָב וְאֵילָךְ, דְּמוֹסִיף לִילוֹת עַל הַיָּמִים לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה יוֹסִיף חַיִּים עַל חַיָּו: דְּלָא יוֹסִיף: לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה בְּלִילוֹת, תִּקְבְּרִיה אִימִיה: כְּלוֹמַר יָמוֹת בְּלֵא עֵתוֹ״; פון היינט און ווייטער ווער עס איז מוסיף בלימוד התורה וועט מען אים מוסיף זיין טעג צו לעבן.

דערפֿאַר בעט אִיךְ דיר, מאָךְ דיר אַ פֿרישע התחלה בלימוד התורה, קוק נישט וואס איז געווען נעכטן, און טראַכט נישט וואס גייט זיין מאַרְגֵן, נאַר לעב מיט׳ן היינטיגן טאַג; כאפּ אַרײַן נאָך אַ פֿרק מַשְׁנִיּוֹת און נאָך אַ פֿרק מַשְׁנִיּוֹת, דאס וועט זיין פֿאַר דיר די גרעסטע זאַך מיט וואס דו קענסט זיך אַנגרייטן פֿאַר׳ן גרויסן יום הַדִּין.

ירושלמי דף ה

פְּנִטְקָה יְצִלִי וְאֵתִי מִיִּטְרָא

וויסן פֿאַרןִוּאס די תּפֿילִּוֹת פֿון דַּעם איד האָבן אַזאַ כּח, "שְׁלַח רַבִּי אֲבָהוּ וְאַיִתִּיָּהּ", הָאֵט רַבִּי אֲבָהוּ גַעֲשִׁיקֵט שְׁלִיחִים צו דַּעם איד אים רופֿן אַז ער זאַל קומען צו אים, "אָמַר לִיה מַה אומִּנֶּה", ווען ער איז גַעקומען צו אים האָט ער אים גַעפֿרעגט: ווער ביסטו? וואס טוסטו? "אָמַר לִיה, חֲמֵשׁ עֲבִירֵן הָהוּא גּוֹבְרָא עֲבִיד בְּכָל יוֹם: מוּגֵר וְנִיִּיתָהּ, מְשַׁפֵּר תִּיִּטְרוֹן, מְעִיל מְגִיהוֹן לְבָנֵי, מְטַפֵּחַ וּמְרַקֵּד קַדְמִיהוֹן וּמְקִישׁ בְּבֹיֵא קַדְמִיהוֹן", עֲנִטְפֵּרֵט עֵר: "אִיף בֵּין אַ בַּעַל עֲבִירָה" און דער איד רַעכְנֵט אַיִם פֿאַר רַבִּי אֲבָהוּ פֿינֶף עֲבִירוֹת וואס ער טוט יעדן טאָג רַחֲמֵנָא לְצִלָּן. הָאֵט זיך רַבִּי אֲבָהוּ זייער געוואונדערט, פֿאַרןִוּאס הָאֵט דער איד אַ כּח אַז זיינע תּפֿילִּוֹת ווערן אָנגענומען... פֿרעגט ער אים: "וּמַה טִּיבּוֹ עֲבִדְתָּ", און וואס פֿאַר אַ גוטע זאַכן טוסטו? אָמַר לִיה: "חַד זְמַן הָהוּא הָהוּא גּוֹבְרָא מְשַׁפֵּר תִּיִּטְרוֹן, אֶתְאַ חֲדָא אִיתָא וְקַמְתָּ לָהּ חוֹרֵי עֲמוּדָא בְּכִי' וְאַמְרִית לָהּ: מַה לִּיךְ? וְאַמְרָה לִי

מוֹהֲרָא שׁ פֿלַעגט נאַכזאַגן פֿונעם הייליגן בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ גִּגֵּן עֲלִינוּ אַז עַס מאַכט זיך אַז אַ איד קומט אַראַפּ אויף די וועלט און עַס גייט איבער אויף אים שוועריקייטן אַבִּי עֵר זאַל אַ טוֹבָה טוֹן פֿאַר אַ צווייטער איד; און די גרעסטע טוֹבָה איז אַז מען קען יענעם אויסלערנען אַ וועג ווי אַזוי ער זאַל זיך קענען אַן עצה געבן אין לעבן, מען לערנט אים אויס ער זאַל רעדן צום אייבערשטן, דאס איז די גרויסקייט פֿון "הַפֿצָה". די גמרא דערצייילט אַז עַס איז געווען אַמאַל אַ טרוקעניש אין אַרץ יִשְׂרָאֵל און מען האָט געמאַכט אַ יום תּפֿלָה, הָאֵט מען געזוכט איינער וואס זיין תּפֿלָה ווערט אָנגענומען אַפֿילו בְּשַׁעַת הַגּוֹזְרָה, "אִיתְחַמִּי לְרַבִּי אֲבָהוּ, פְּנִטְקָה יְצִלִי וְאֵתִי מִיִּטְרָא", הָאֵט מען געוויזן פֿון הימל פֿאַר רַבִּי אֲבָהוּ אויף אַ געוויסער מענטש, אַז אויב ער וועט בעטן פֿאַר רַעגֵן וועט קומען רַעגֵן, "נַחֲתִית מִיִּטְרָא", וּפְּךָ הָהוּא עַס איז גַעקומען רַעגֵן. הָאֵט רַבִּי אֲבָהוּ זייער שטאַרק געוואלט

פֿלעגט אַרומגיין אין די פֿלעצער צו
ראטעווען אידישע קינדער, ער אליין
איז געווען א פֿשוט'ע איד, אָבער
עס איז אים געגאנגען אין לעבן אז
א צווייטער איד זאל נישט זינדיגן.
אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן
קיט) עס איז זייער א גרויסע מדריגה
אז א איד זאל טראכטן 'אויב איך
קען נישט זיין אן ערליכער איד זאל
כאטש א צווייטער זיין אן ערליכער
איד', און דאס איז הַפֿצה; אפילו
איך זע אויס ווי אזוי איך זע אויס,
און איך בין א גראבער יונג וואס
נאר דער אייבערשטער ווייסט וכו',
וכו', - דאך וועל איך אַוועק געבן
מיין בעט פֿאר א צווייטע איד, און
איך וועל גיין הַפֿצה - ארויסנעמען
אידישע קינדער פֿון זייערע עבירות,
און דער אייבערשטער וועט נאכדעם
אַננעמען מייע תפילות.

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המידות
אות ניאוף, סימן מא): "תיקון
להוצאת זרע לבטלה, שישתדל
להחזיר בני אדם בתשובה," אז
איינער וויל תשובה טון אויף וואס
ער האט געזינדיגט אין פגם הברית,
זאל ער צוריקברענגען מענטשן
צום אייבערשטן; וואויל איז דעם
מענטש וואס האט א חלק אין הַפֿצה.

בעלה דהיא איתתא חביש, ואנא
בעיא מיחמי מה מעביד ומפנינה",
ענטפערט ער: "איינמאל האב איך
געזען ווי א פרוי וויינט ווייל איר
מאן זיצט אין תפיסה און זי דארף
שאפן געלט אים ארויסצונעמען
פון תפיסה, פארדינגט זי זיך פאר
מענטשן צו טון עבירות מיט איר
רחמנא לצלן און אזוי זאמלט זי דאס
געלט ארויסצונעמען איר מאן פון
תפיסה. "וּזְבַנְיָה עָרְסִי, וּפְרוֹס עָרְסִי,
וַיְהִיבִית לָהּ טִימִיתִיָּה. וְאָמְרִית לָהּ:
הֲאֵל לִיךְ פְּנִי בְּעֲלִיךְ וְלֹא תִיחַטִּי".
האב איך פארקויפט מיין בעט מיט
מיין דעק (דאכענט) אין איר געגעבן
די געלט אז זי זאל קענען אויסלייזן
איר מאן פון תפיסה און זי זאל נישט
מער זיך פארקויפן פאר עבירות וכו',
רחמנא לצלן. "אמר ליה, כדאי את
מצלייא ומתעניא", האט רבי אבהו
אים געזאגט, אויב אזוי פארשטיי
איך שוין פארוואס דייע תפילות
ווערן אַנגענומען.

אלע מפרשים פֿרעגן שוין, עס איז
זייער שווער צו פארשטיין,
אויב איז ער איינער וואס זיין גאנצע
פֿרנסה איז פון עבירות, וואס איז די
פֿשט אז עס זאל אים אַנגיין אז א פרוי
טוט עבירות? האב איך געטראכט
אז דער איד איז געווען א מפּיץ, ער